HALKIN SESİ

22 NİSAN 1975

2

200 Kuruş

Tarihi yaratan biricik güç halktır

EZİLEN BİR ASYA ÜLKESİNDEN ÖZGÜR KAMBOÇYA'YA SELAM !

HALK POSTASI

Kitlelerin öğretmeni olmadan önce, öğrencisi olun

Biz Batı Almanya'nın Saarbrücken şehrindeki Türkiye'li yurtsever işçiler ve öğrenciler, halkımıza ve devrimcilere karşı girişilen katliam, zindan, sindirme ve susturma gibi her türlü faşist saldırıyı nefretle mahkûm ediyor, Türkiye'de mücadele veren yiğit kardeşlerimizle omuz omuza olduğumuzu ilân ediyoruz.

Halkımızın faşizmi altederek kendi demokratik iktidarını kuracağına ve iki süper devletin Ortadoğu'da çevirdikleri dolapların halkların mücadelesi ile yıkılıp gideceğine olan inancımız sonsuzdur. Bu inançla mücadelemize devam edeceğiz. Batı Alman hükûmetinin bizlere karşı giriştiği baskı ve sindirme kampanyası bizleri korkutamayacaktır.

Bizler, derginizin çizgisini genel olarak doğru buluyoruz. Faşizme, emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadelenin revizyonizme karşı mücadeleden ayrı tutulamıyacağı görüşünü bütünüyle paylaşıyoruz. Revizyonizme ve reformizme karşı verilen somut esaslı mücadele ile birlikte Troçkist-Lin Biaocu unsurların da teşhir edilmesi kaçınılmazdır. Biz kendi somut pratiğimizde bu unsurların en az revizyonistler kadar zararlı olduklarını gördük ve tesbit ettik.

Saarbrücken'den bir grup devrimci

KARAKOLUN GÖREVİ: YOKSULA ZULMETMEK

Aşağıda yazdığım olayı dergimize yazın ki, köylü kardeşlerim devrimcilerin halkın dâvâsını savunduklarına inansın.

Balıkesir'in Bigadiç kazasının Çağış nahiyesi, Çiftlik Köyünden Şeyfettin Yıldırım, zeytine amele götürmüş. Patronlar amelelerin paralarını vermemeye kalkmışlar. Sonra karakola düşmüşlerdir. Karakolda ameleler ayakta dayak yemeye başlamışlar. Patronlar da sandalyede çay içiyorlar..

Bunları böyle yazın. Yazın ki, köylüler patronları daha iyi tanısın.

Balıkesir'in Çiftlik köyünden
Seyfettin Yıldırım

BİZ KENDİMİZ

Kızıl kanlı yaramızı
Biz kendimiz saracağız
Görülmeyen davamızı
Biz kendimiz göreceğiz

İşçi, köylü, hamal, poşa
Ezilenler baştan başa
Davamız için savaşa
Biz kendimiz gireceğiz

Vekil yollarız meclise
Çare olmaz derdimize
Yeniden bir Anayasa
Biz kendimiz kuracağız

Bekliyoruz hak gününü
Herkes alacak öcünü
Süngüsü kanlı faşizmi
Biz kendimiz yıkacağız

Bayram Ali ey fukara
Kalk derdine çare ara
Şu faşizmi yerden yere
Biz kendimiz vuracağız

Aşık Bayram ALİ

ADANA TARIM İŞÇİLERİ SENDİKA İSTİYOR

Sizlere köyümden bir kaç faşist örnek göstermek istiyorum. Köyümüzün Misis orta okulunda arkadaşlar bazı devrimci kitapları okudukları için tehdit edilmekte, faşist baskılara uğramaktadırlar. Biz devrimciler bu baskıları şiddetle protesto ediyoruz.

Ayrıca köyümüze Urfa ve Diyarbakır dolaylarından pamuk toplamak, kazma dövmek için gelen işçilere, daha doğrusu modern kölelere faşistçe oyunlar oynanmaktadır. Örneğin, kazma döverken ve pamuk toplarken, ağalardan para yiyen elçiler bu işçileri düşük ücretle çalıştırmaktadır. Tarife 40 lira iken 25 liraya; günde sekiz saat çalışmak gerekirken sabah 5'ten akşam 6.30'a kadar çalıştırılmaktadırlar. Pamuk toplamada, işçilerin kilo başına 80 krş. almaları gerekirken 55 krş. verilmektedir. Biz devrimciler, tarım işçilerinin kendi aralarında bir sendika kurmalarını, veya devrimci bir sendikaya dahil olmalarını istiyoruz.

Yaşasın faşizme karşı güçbirliği!

Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği!..

Adana Havruniye köyü
devrimcileri adına
İsmet Aydemir

«HALKIN HER HAYKIRIŞINDA FAŞİSTLERİN AKILLARININ ÇİVİSİ YERİNDEN OYNUYOR»

Halkımızın gelişen haklı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini engellemeye çalışan işbirlikçi ve tekelci sermayedarlar işçinin, emekçi halk yığınlarının haklarını gaspediyorlar. Onlar ayağı lâstikli Anadolu köylüsünün çocuklarının üstüne uyku ilâcı serpip, komandolar geliştirip emperyalizme hizmet ediyorlar. Emekçi kitlenin üzerinde faşist zulmün günden güne yoğunlaştığını, umut bağladığımız gençlerimizin pusu kurularak kahpece şehit edildiklerini görüyoruz. Uyanan emekçi kitlesini kaba kuvvetle bastırmak isteyen faşizmin giriştiği çabalar boşa gidecektir.

Anadolu'nun emekçi kitleleri öyle uyanmıştır ki, ne faşizmin ne emperyalizmin ne de feodalizmin zulmüne, işkencesine, polis cobuna, idealist fikirlerine aldanmayacak ve yılmayacaktır. Halkımız öyle uyanmıştır ki, kapitalizmin, faşizmin ve feodalizmin saltanatlarını kökten yıkacaktır. Emekçi kitlenin her haykırışında, faşistlerin akıllarının çivisi yerinden oynamaktadır. Türkiye'de faşizmi yaşatmayacağız.

Gölbaşı'ndan
Abuzer KÖMÜRCÜ

FAŞİZME SON VERMEK

Bugün Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde ağalar hüküm sürmektedir. Fakir fukaralara işkence edilmektedir. Ağa istediği yere girebilme imkânı bulmaktadır. Diğer zavallılar ise gitgide ezilmektedir.

Bugün Hilvan'ın CHP üyelerinden ve Hilvan Belediye Başkanı Mahmut Nedim Paydaş fakir fukaralara öyle baskı yapmaktadır ki, onları köle gibi çalıştırıyor. «Biz CHP'liyiz, ilerici ve aydın kişileriz» gibi sözlerle halkı aldatmaya çalışıyor. Halk artık bunların yalandan başka hiç bir şeyleri olmadığına inanmıştır. Halk hiç kimsenin yalanına artık inanmayacaktır.

Bugün Urfa'da nerede bir aydın kişi varsa tutuklayıp Emniyete sokuyorlar. İşkenceci polisler onları döve döve koma haline sokuyorlar. Urfa Lisesindeki devrimci arkadaşlara polis baskı yapmaktadır. Urfa Kız Öğretmen Okulunda da gene faşist baskılar [illegible]maktadır.

Bugün Türkiye'de sosyalizm aleyhinde daha çok sözler söylenecek, yalanlar uydurulacak, şaşırtmacalar icat edilecektir. Bunlar ömrü uzun olmayan kısır ve boş çabalardır.

Perişan insanlar içinde, «Şu fabrikada bir işbaşı yapabilsem, sonra da Allah canımı alsa» diyenler çoktur. Bu insanlar fabrika kapılarında türlü vaatlerle avutulurlar. Devrimci arkadaşlar hiç bir şeyden yılmadan mücadelelerine devam etmeli ve zalimlere baş eğmeden çalışmalıdırlar. Kahrolsun halkı sömüren ve onları köle gibi çalıştıranlar! Yaşasın bağımsız Türkiye!...

M. Kemal Hatipoğlu
Urfa — Hilvan

KIBRIS'TA YAPILAN ZULME KARŞIYIZ

Gazetelerde, radyoda ve televizyonda Kıbrıs'ın işgali sırasında Rumlarla ilgili birçok haber çıktı. Esirlere iyi davranıldığı, rahat yaşama şartları temin edildiği, hayatlarından memnun oldukları, hatta Türklere minnettar oldukları uzun uzun anlatılıyordu. Ben, bütün bu haberleri şaşkınlıkla karşıladım Hiçbirine de inanmadım. Çünkü askerde bize şunları anlatmışlardı: «Esir aldığın düşmandan askeri bilgi almaya çalışacaksın. Gerekirse zorla alacaksın. Döveceksin, işkence yapacaksın, elektrik vereceksin, susuz ve uyusuz bırakacaksın, gerekirse öldüreceksin. Her türlü yolla bir şeyler öğreneceksin. Esire iyi davranmak diye bir şey olamaz O düşmandır.»

İşte, esire nasıl davranılacağının subayların ağzından ifadesi.

Bu subaylar ki, 12 Marttan sonra faşist generallerin emrinde, bütün halk üzerinde bir zorbalık düzeni uyguladılar. Devrimcilere ve yurtseverlere MİT işkencehanelerinde, polis mahzenlerinde, askeri cezaevlerinde yaptıkları işkenceleri bizzat gördük, duyduk, okuduk.

Bunlar ki, birliklerde askerlere her gün binbir türlü zulüm ve haareti yapıyorlar.

Bunlar ki, Kürt Milletine yıllar boyu işkence ve zulüm yapıyorlar.

Bunlar mı Rum esirlere iyi davranacaklar? Bu gün Türkiye'de Rum esirlere iyi davranıldığına kimse inanmıyor. Aksine Kıbrıs'ta yapılan zulüm ve işkenceler halk arasında söyleniyor. Biz. Türklere yapılan zulme nasıl karşıysak, Rumlara yapılan zulme de karşıyız.

İstanbul'dan bir işçi

DEVRİMİ GERÇEKLEŞTİRMELİ

Ben de Gölbaşı'nda bir emekçi işçinin oğluyum. Her yıl eziliyorum, sömürülüyorum. Çalıştığım yerde hakkımı, alınterimin karşılığını alamıyorum. Bu zulüm ve sömürüden kurtulmak için bütün gücümle çalışıyorum. Zulme, pahalılığa, işsizliğe son vermenin tek yolunun devrim olduğunu emekçi köylü kardeşlerimize anlatıyorum. Devrimi gerçekleştirmeliyiz!

Gölbaşı'ndan
Devrimci Bir Köylü

KIRALIM ŞU ESARET ZİNCİRİNİ

Bir gelenektir Şavşat'ta, almış yürümüş. Temmuz 15 dedi mi, halk akın eder Göle'ye. Tırpanını sırtına vurup çarşının yolunu tutan birine hiç kimse nereye gittiğini sormaz. Tüm tanıdıklar sadece «uğur olsun»la yetinir. Zira bilmektedirler onların Göle'ye gittiğini. Oysa aslında gidilen yer sadece Göle değildir. Kars, Ardahan, Boğatepe ve pek çok köyleri, kısacası ağası olan her yer Göle'yi teşkil eder bizce.

«Göle'de» tırpanı sırtında dolaşan bu işçi üzerine bir ağa akını görülür. Beşini biri, onunu biri, yirmisini biri, ellisini biri alır götürür çalıştırmak üzere. Bu zaman zarfında çok yumuşaktır ağa, misafirperverdir. İşçiye kendisini çok iyi göstermesini bilir.

Yazın, uşaklarıyla beraber yaylalara çıkarmış sürüleri. Sığırlardan boşalan bu ahırlarda yatar işçiler akşamleyin. Döşeme üzerine serili ot üzerine.

Gün ışımadan kaldırılır, işçiler. Saat 4.30, 5.30'de harekete geçilir. Bazı çayırları uzaktır ağaların. Yarım saat, bir saat yol yürünür sabahın dondurucu soğuğu altında. Öğle vakti kavurucu bir sıcak basar. Terden sırılsıklam devam eder çalışma. Çoğu kere su yoktur yakında. İşçiler susuzluktan kavrulur.

Çalışma akşamın altısına kadar sürer. 5.00'ten sonra o dondurucu soğuk yine başlamıştır. Sıcakta açılıp fırlatılan elbiseler, bu sefer onları ısıtmaya yetmez.

Yemekler her gün aynıdır. Sabahleyin artık yoğurt, öğleyin bulgur pilâvı, makarna veya karışımı. Gaz tenekesi veya kova içersinde. Sarımsı yağ yüzde, yiyenlere sırıtıyor .Akşamleyin sıcak bir çorba. Hele şükür! Genellikle bulgur çorbası...

Ekmek haftalık, en günlük veya aylık pişirilir.. Taş gibi. Pek çok işçi sadece bu kuru baş ekmeği ıslatıp yemekle yetinir. Bununla çalışır 12 saat.

Çoğu kere ağa işçinin başında oturur. Şemsiye altında. Yağan yağmur, beyin eriten güneş ona işlemez. İkide bir azarlar işçiyi, bağırır, söver.

Çalışma 1-2 ay sürer. İş bitene dek yevmiye bilinmez. Buna iş bittikten sonra ağalar toplanarak karar verir. Verilen paraya itiraz hakkı yoktur. Zira aksi halde ağanın parayı hiç vermeyeceğinden korkulur.

Bir tabir vardır halk arasında: Tırpanı sırtında Göle yolunu tutan birine bazan şakacıktan «nereye gidiyorsun?» denildi mi, giden bağırarak «Göööööla'ya» cevabını verir. Dönerken yine sorulur, yine şakacıktan, «Nerden geliyorsun?» Adamın ağzı açılmaz. Sessizce «Göle'den» diye karşılık verir.

«Nere gidiyorsun?» — «Göööööla'ya.» «Nerden geliyorsun?» — «Göle'den.» Yaz geldi mi, bu söz ağızdan ağıza dolaşır. Peşinden gülüşülür.

Birleşelim emekçiler, birleşelim! Bizi bizden başka düşünen yok.

«Hak verilmez, alınır.» Yeter gayri. Kıralım şu esaret zincirini, sefillik zincirini, yoksulluk zincirini.

Artvin'den
Mikâil YILMAZLAR

HALKIN SESİ Haftalık Dergi * Sahibi: İlker Sümerkan — Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Erhan Ünsal — Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11, Cağaloğlu, İstanbul — Yazışma ve Abone Adresi: P.K. 1112, Sirkeci, İstanbul * Dizgi, tertip, baskı: ÖZGÜR Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi — İstanbul

ABONE ŞARTLARI : Yurtiçi: Yıllık 100, altı aylık 50 lira. Avrupa (uçak): Yıllık 150, altı aylık 75 lira ★ İLÂN ŞARTLARI : Santimi otuz lira — Yayın ilânları: Sabit çerçeve 100 lira ★ ANADOLU DAĞITIM: DER-DA — İSTANBUL DAĞITIM: FUAT BÜTE — İZMİR DAĞITIM: ORHAN ÖZŞİŞMAN — ANKARA DAĞITIM: RAMAZAN ÇETİN.

17 Nisan Bütün Dünya Halklarının Bayramı

Emekçilerin Devrimci Kamboçya'sına Bin Selam!

17 Nisan, yalnız Kamboçya halkının kurtuluş günü değil, bütün dünya halkları ve halkımız için de bir bayram günüdür.

• Emekçi Halkın Askeri, Omuzu Yıldızlı Mareşali Bir Ülkede Daha Yere Vurdu

17 Nisan günü Kamboçya Milli Kurtuluş Halk Silâhlı Kuvvetleri, Amerikan emperyalizminin yardakçılarını, sığındıkları son noktada da yenilgiye uğrattılar ve başkent Pnom Pen'i bütünüyle ele geçirdiler. İngiliz BBC ajansının bildirdiğine göre, Pnom Pen'de halk, kurtuluş ordusu askerlerini büyük sevinç gösterileriyle karşılıyor ve bayram yapıyor. Bu bayram bütün dünya halklarının bayramı. Genç ve ileri Asya, batının «uygar» geçinen, gerici ve emperyalist dünyasına karşı bir zafer daha kazandı. Bu zaferi bütün ezilen halklar ve bütün dünya emekçileri sevinçle kutluyor. Bu zafer, savaşa ve saldırganlığa karşı mücadele eden Amerikan işçisinden, emperyalizme karşı elde silâh savaşan Asyalı köylüye kadar bütün dünya halklarının zaferi.

Üstü başı toz toprak içindeki kurtuluş askeri, omuzu yaldızlı ve sırmalı faşist Mareşali bir Asya ülkesinde daha yere vurdu. Geri bir ülkenin ezilen emekçisi, ensesi kalın işbirlikçi parababasına ve çizmeli kamçılı toprak ağasına amansız bir darbe daha indirdi. Eli nasırlı ve demir yürekli halkların, aslında zalim ve vahşi olan kibar görünüşlü beylere karşı büyük bir zafer günü 17 Nisan.

• Bugün Üç Tane «Asya» Var

Yarım yüzyıl önce Lenin, Asya halklarının devrimci fırtınasını büyük bir devrimci heyecanla müjdeliyor ve «Yaşasın özgür Asya!» diyordu. Bugün Asya bir tane de değil. Üç tane Asya var: Afrika, Lâtin Amerika ve Asya. Lenin'in işaret ettiği ve umut bağladığı ezilen dünyanın ayağa kalkması bugün gerçek olmuştur. Artık dünyanın kaderine başta iki süper devlet olmak üzere emperyalistler ve gericiler değil, ezilen halklar ve üçüncü dünya hükme diyor. Tarihi ilerleten esas güç, bugün ezilen halkların ve üçüncü dünya ülkelerinin mücadelesidir. Ülkeler bağımsızlık, milletler kurtuluş ve halklar devrim istiyor. Bu, tarihin karşı durulmaz bir akışıdır. Lenin'in yarım yüzyıl önce haykırdığı «Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen dünya halkları birleşin» şiarı bu gün gökkubbede daha güçlü olarak yankılanıyor.

Emperyalistler, geçen yüzyıllarda Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'nın eskiden büyük uygarlıklar yaratmış olan halklarını, köle ve yarı-köle milletler haline getirmişlerdi. Ama hiç bir zulüm ve boyunduruk, ezilen dünyanın uyanışını engelleyemedi. Lenin'in başında bulunduğu büyük Ekim devrimi dünya tarihinde yepyeni bir çağ açtı. Bu çağ, proleter devrimleri ile milli kurtuluş savaşlarının bir sel halinde birleştiği, emperyalizm ve proleterya dev rimi çağıdır.

Türkiye halkı, bu çağın ilk kurtuluş savaşını verdi Lenin, 2 Mart 1921' de şöyle diyordu:

«Türkiye'nin işçileri ve köylüleri, çağdaş milletlerin yağmaya karşı direnişlerinin hesaba katılması gereken bir şey olduğunu ispat etmişlerdir. Türkiye, emperyalist devletlerce yağma edilmeye öyle bir şiddetle karşı koydu ki, içlerinde en kabadayı olanı bile elini ondan çekmek zorunda kaldı.» (Moskova İşçi ve Köylü Temsilcilerinin Bir Genel Toplantısında Konuşma'dan).

• Emperyalistler ve Faşistler «Kâğıttan Kaplandır»

Büyük Ekim Devrimini, dünya halklarının faşizme karşı kazandıkları İkinci Dünya Savaşı zaferi ve büyük Çin devrimi izledi. Sömürgelerdeki milli kurtuluş savaşları ve ezilen halkların devrimci mücadeleleri bütün dünyayı sardı. Bu savaşlar içinde, Hindiçini halklarının uzun yıllar kahramanca yürüttükleri kurtuluş savaşları, eşsiz bir anlam taşımaktadır.

Yiğit Vietnam, Laos ve Kamboçya halkları, silâha sarılan ve yenmeye azneden halkların büyük mucizeler yaratabileceğini bütün dünyaya gösterdiler. Emperyalistlerin, durmadan reklâmını yaptıkları ileri teknikleri, topları, tankları ve nükleer silâhları, Hindiçini halklarının fedakârlık ve azimleri karşısında eridi.

Emperyalistlerin ve revizyonistlerin olmaz sandıkları mucizler birbiri peşi sıra gerçek oluyor. Revizyonistlerin «edebiyat» ve «palavra» diye alaya aldıkları sözlerin gerçek olduğunu dün ya halkları ispat ediyor. Evet, Mao Zedung'un belirttiği gibi, «ABD emperyalizmi kâğıttan bir kaplandır.» Ve bugün dünyamızdaki kâğıttan kaplanların sayısı iki'ye çıkmıştır. Sovyet Sosyal - emperyalistleri de kâğıttan bir kaplandır. «Kâğıt kaplan» olmak, bütün sömürücü ve zalimlerin tabiatında vardır. Çünkü ezilen halklar ve bütün ülkelerin işçileri, sömürü ve zulme son vermeye ve kendilerine yepyeni bir dünya kurmaya yemin etmiş bulunuyorlar. Dünya halkları, bunu mücadeleleriyle gösteriyorlar.

Bugün dünyada esas akım devrimdir. Devrim dalgası bütün dünyada kabarmaktadır. Revizyonistlerin alay ettikleri ve küçümsedikleri silâhlı mücadeleler, dünyanın daha bir çok ülkesinde mucizeler yaratacaktır. Marks'ın belittiği gibi, tarihi yaratan biricik güç, sadece ve sadece halktır.

• Tek Kurtuluş Yolu: Devrim

Kamboçya halkının zaferi, ABD emperyalizmine ve yerli gericilere olduğu kadar, halkların gücüne inanmayan her türlü revizyonist görüşe de ağır bir darbe indirdi. Darbeci ve parlamentocu görüşler, Kamboçya halkının mücadelesiyle bir kere daha iflâs bayrağını çekti. Kamboçya halkı, bağımsızlık ve hürriyetini silâha sarılarak kazandı. Sihanuk, 17 Temmuz 1970 tarihinde yayınladığı yedinci çağrısında şöyle diyordu:

«Ancak milletimizin silâhlı mücadelesi ve devrim vapması, faşizmi, onun cani uygulayıcılarını, suç ortakları köhne büyük kapitalistleri ve Yanki emperyalizmini tamamen tasfiye edebilir.

«Ancak silâhlı mücadele ve devrim, ülkenin ilerlemesini ve refaha kavuşmasını, ekonomik bağımsızlık, sosyal adalet ve halk demokrasisinin gerçekleşmesini sağlayabilir.»

Gene Sihanuk şöyle diyordu: «Bugün eski sömürgecilerin yerini emperyalistler ve yeni sömürgeciler almış bulunuyor. Onların temsil ettiği ölümcül tehlikeyi, diplomasi, müzakere, konferans hattâ dostça tarafsızlık yollarıyla bertaraf etmeyi umut etmemeliyiz. Var olduğu her yerde bu tehlikeyi ancak silâhlı mücadele yok edebilir ve yok edecektir.»

Halkların tecrübesi, barışçı geçiş ve reform hayalleri ile halkı aldatma yolu-nu değil, devrim yolunu gösteriyor.

Buna rağmen revizyonistler, Kamboçya ve Vietnam halkının mücadelesinden dünyanın her yerinde büyük bir ikiyüzlülükle ve mahçup bir edayla söz ediyorlar. Hattâ Sovyet sosyal - emperyalistlerinin basınında, Hindiçini halklarının silâhlı mücadelesinden hiç bir haber verilmediğini, batı basını bile yazıyor. Kremlin'deki yeni çarlar, ABD emperyalistlerinin durumunun «Asya' da, Orta-Doğu'da ve Avrupa'da zayıflamasından» endişe ediyorlar. Bugün Moskova'da böyle bir his olduğunu en son Le Figaro yazıyor. (Yeni Ortam, 15 Nisan 1975) Bu durumu bütün dünya görüyor. İki süper devlet bir yandan birbirleriyle şiddetli bir hegemonya çatışması içinde olmakla beraber, ezilen halkların emperyalist «efendileri» yenilgiye uğratmalarından büyük bir kor kuya kapılıyorlar. «Efendilere» başkaldırma eyleminin yayılmasından ve aynı şeyin kendi başlarına gelmesinden korkuyorlar. Artık dünya halkları emperyalistlerden korkmuyor. Emperyalistler dünya halklarından korkuyorlar.

• Devrim Bir Ülkenin Kendi Halkının Eseridir

Kamboçya halkının zaferi, çeşitli ülkelerin gericilerinin iki süper devletten birine sırt dayama politikalarına da ağır bir darbe indirdi. Kamboçya halkı, milli kurtulus ve devrimin emperyalistlere ve dış desteğe güvenilerek değil, ancak halka güvenilerek başarılacağını bir kere daha gösterdi. Kamboçya halkı ABD emperyalistlerinin silâhlı müdahale ve gericileri açıkça destekle melerine ve Sovyet Sosyal-emperyalistlerinin her türlü baltalamalarına rağmen, esas olarak kendi gücüne dayandı ve zafere böyle ulaştı. Devrim, bir daha ispat olundu ki, dışardan ithal edilemez. Taşıma suyla değirmen dönmez. Devrim her şeyden önce bir halkın kendi eseridir. Cesaretle mücadeleye atılan bir halk, elbette bütün dünya halklarının desteğini de kazanmaktadır.

• Devrimin Zaferi Ve Çapulcuların Umudu

Lenin, Kautski'ye verdiği bir cevapta, revizyonistlerin tutumunu açıklamak için, «devrim başladığı zaman» serseri takımının da devrime katılabileceğini belirtiyordu. (Dönek Kautski). Mesele başından itibaren halkları devrime hazırlama mücadelesine sarılmak ve devrimci savaşları en başından itibaren desteklemektir. Lenin.in sözünü ettiği durum, revizyonistlerin tutumuna tıpa tıp uyuyor. Onlar, başından beri Kamboçya halkının devrimci savaşını baltalamak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Ve devrimin zaferine üç gün kala, devrimin meyvalarından ken di hesabına yararlanmak isteyen bütün serseri ve ayak takımı gibi sözümona devrim saflarına katılıyorlar. Devrimi kendi menfaatine yontmak isteyen çapulcu takımının davranışı hep bu olmuştur. Brejnev, geçen hafta telgraf çekerek Kamboçya halkının gerçek hükümetini tanıdığını ve Kamboç halkının mücadelesini desteklediğini ilân ediyor. Brejnev'in hemen peşinden bir iki gün sonra ABD emperyalistleri de Sihanuk'u tanıdılar. Gelip iktidarı alması için çağrı yaptılar. Bükemedikleri bileği, yalnız Brejnev değil, bütün emperyalistler öpüyor. Şimdi hepsinin plânı, Kamboçya halkının kanı ve ca-

(Devamı 9. Sayfada)

FABRİKADAN KÖYDEN

Grev, Boykot, Direniş, Yürüyüş, Mücadele, Örgütlenme

ÇİKVAŞVİLİ'DEKİ İNSAFSIZ SÖMÜRÜ VE BASKI SON BULMALIDIR

Çıkvaşvili İplik Fabrikası'nda işçiler insafsız bir sömürü ve baskı altındadırlar. Toplu sözleşme hükümleri uygulanmamakta, işçiler işten atılmaktadırlar.

Patron işten atma tehdidiyle işçileri günde 12 saat çalıştırıyor. Bir süre önce bir kız işçi bu yüzden işten atıldı. 12 Saat çalışılan yerlerde patronlar iki defa yemek vermek zorundadır. Çıkvaşvili'de, patron Tekstil Sendikasının ilgisizliğinden de yararlanarak ikinci yemek parasını vermedi. İşçiler bu duruma karşı çıkınca da, patron çalışmayı 11 saata indirdi. Fakat fabrikanın hazırlama dairesinde hala 12 saat çalışılıyor. Bu bölümde patron işçilerin nafakasını gasbederken, bunu kanunlara uydurmaya bile gerek duymuyor.

Patron, işçilerin 10 liralık yemek parasını ücrete dahil ediyor. Bu para böylelikle kesintiye uğruyor ve işçinin eline ancak 7 lira geçiyor. Halbuki yemek parasının kesintiye uğramadan verilmesi gerekir.

Çoğu kadın olan işçilerin hiç bir iş güvenliği yoktur. Toplu sözleşmeyle işçiler 750 lira doğum parası aldılar. Fakat patron bu parayı vermemek için hamile kadınları işten atıyor.

Toplu sözleşmede 500 lira evlenme parası vardır. Patron evlenecek olanları hemen işten atarak, bu parayı da ödememenin yolunu bulmuştur.

Yine toplu sözleşmeye göre, çocuk başına 15 lira verilmesi gerekmektedir. Fakat patron bunu da vermiyor. Mesela beş çocuğu olan bir işçiye, iki çocuğu için para verileceği, diğerlerinin yok sayılacağı söylenmektedir. Bunu kabul etmeyen, ya da şikayet edenler işten atılmaktadır.

Ayrıca toplu sözleşmede yer alan önlük ve ayakkabı verilmemektedir.

SENDİKA TEMSİLCİLERİ İSCİLERİ PATRONA İHBAR EDİYOR

Tekstil Sendikası bütün bu haksızlıkları bildiği halde düzeltilmesi için hiç bir çaba göstermemektedir. İşçiler «Neden haklarımızı aramıyorsunuz» dedikleri zaman da ellerinden bir şey gelmeyeceğini söylemektedirler.

Fabrikadaki sendika temsilcileri işçilerin meseleleriyle ilgilenmemektedirler. Zaten temsilcilerden biri şef, diğer ikisi de ustadır. Çıkvaşvili işçileri bu temsilcileri değiştirip, yerlerine haklarını sonuna kadar savunacak temsilciler seçmek istiyorlardı. Bunun için tesbit ettikleri isim listesini Tekstil Sendikasının baş temsilcisi patrona bildirdi. Bunun üzerine iki işçi işten atıldı.

Çıkvaşvili işçilerinin Tekstil Sendikasına güvenleri kalmamıştır. İşçiler şimdi, «bundan sonra her şeyi kendi gücümüze dayanarak yaparız» diyorlar.

Sekiz saatlık işgünü sağlanmalıdır!

Kadın işçilerin, doğum, hamilelik, evlenme gibi sebeplerle işten atılmalarına son verilmelidir. İş güvenliği sağlanmalıdır. Toplu sözleşme hükümleri uygulanmalıdır!

İşçiler, patronla uzlaşan sendika temsilcilerini değiştirmeli ve yerlerine kendi haklarını savunacak temsilciler getirmelidirler.

MADEN - İŞ PROFİLO GREVİNİ BASTIRIYOR

8 Nisan Salı günü Maden — İş'e bağlı Profilo işçileri toplu sözleşmedeki uyuşmazlıktan dolayı greve başlayacaktı. İşçi temsilcileriyle sendika işçileri Cuma gününe kadar oyalamaya çalıştı. Sendika yöneticileri bir bildiri dağıtarak işçilere patrondan «çok şey» istediklerini bildirdiler. Buna karşı çıkan temsilcilerin üyeliklerini askıya aldılar. İşçiler den ve temsilcilerden habersiz, patronlarla toplu sözleşme imzalayıp, haklarını zorla alacaklarını söyleyen işçileri susturmaya çalıştılar.

Sendikanın bu tutumunu protesto eden işçiler, «satılmış sendika», «İşçiyiz güçlüyüz,» «grev istiyoruz» diye bağırmışlar ve direnişe geçmişlerdir. Diğer bölümlerdeki işçiler de işi bırakarak protestoya katılmışlardır. Daha sonra sendika yöneticilerinden Şinasi Kaya gelerek, işçileri Sıkıyönetim ve polisle tehdit etmiştir. Bu direnişin işçilere hiçbir yarar sağlamıyacağını, aksine zarar vereceğini söyleyerek, direnişi bitirirlerse istediklerini patrondan alacağını belirtmiştir. O günden sonra bir hafta geçmesine rağmen, sendika işçileri oyalamaktadır. İşçiler, böyle devam ederse, bu kez oyuna gelmiyeceklerini ve s(?)ikaya rağmen greve gideceklerini söylüyorlar.

İstanbul DGB'nin bildirisi

İstanbul Devrimci Gençlik Birliği (DGB), 12 Mart faşist darbesinin dördüncü yılında halkı faşizme karşı mücadeleye çağıran bir bildiri yayınladı. Bildiriyi kısaltarak yayınlıyoruz:

12 MART'IN SAHİP VE SORUMLULARI HALKIMIZIN DÜŞMANLARIDIR!

Bugün 12 Mart! Dört yıl önce bugün faşizm halkımızın sırtına çöreklendi. İşçilerimizin, köylülerimizin, gençliğimizin, öğretmenlerimizin, bütün halkımızın ekmek, toprak, bağımsızlık ve hürriyet mücadelesini bastırabilmek, işbirlikçi patronların ve toprak ağalarının halkı daha kolay sömürebilmeleıini, ceplerini daha çok doldurabilmelerini sağlamak için zulüm ve zindan düzeni başladı. Halkımız üzerinde zaten çekilmez olan baskı ve terör daha da arttırıldı.

(......)

Halkımız 12 Mart faşistlerine boyun eğmedi. Halkın evlatları faşizme karşı mücadeleyi sürdürdü. Bu mücadele faşizmi geriletti. Ama faşizm yıkılmadı. Baskı ve terör hala sürüyor. Bugünler faşizmin gerilediği, halkın mücadelesinin ise yükseldiği günlerdir. Faşistler çöküşlerini durdurabilmek, halkı yıldırabilmek için yer yer saldırılara geçiyorlar.

... riler. Faşizmle uzlaşmak, mücadeleyi durdurmaya çalışmak faşistlerin ekmeğine yağ sürer. Bugün reformcular böyle bir politika izliyorlar. Halka uslu durmasını, saldırganlara karşı kendilerini korumamasını öğütlüyorlar. Demokrasi ve bağımsızlık mücadelesine zarar veren halkı baskı ve teröre mahkum eden bu politikayı reddedelim!

....

Bizler devrimci gençler olarak faşizmin ve emperyalizmin düşmanlarıyız. Halkımızın hürriyet içinde, bağımsız ve demokratik bir Türkiye'de yaşamasını istiyoruz. Zindanlardaki devrimcilerin serbest bırakılmasını faşist 141 ve 142. maddelerin kaldırılmasını, hayat pahalılığına son verilmesini, emperyalizmin halkları birbirine kırdırma politikasına alet olmaktan vazgeçilmesini, sıkıyönetimin kaldırılmasını, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kapatılmasını, faşist MHP ve Ülkü Ocaklarının kapatılmasını, milli baskılara son verilmesini istiyoruz. Bu yolda mücadeleye hız verelim.

KAHROLSUN FAŞİZM!

KAHROLSUN ZULÜM VE SOYGUN DÜZENİ

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE!

İSTANBUL DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Başkanı

GREV - İŞGAL - BOYKOT - DİRENİŞ HABERLERİ

Milliyetçi Cephe hükûmetiyle beraber halk üzerindeki faşist baskılar artmaktadır. İşten çıkarmalar devam etmekte, patronlar her türlü keyfi uygulamaya girişmektedirler. Özellikle üniversite gençliği üzerinde faşist saldırılar yoğunlaşmaktadır. Bütün baskılara rağmen, gençler Demirel hükûmetini ve üniversitedeki faşist baskıları protesto hareketlerine girişmektedirler.

★ Eczacıbaşı İlâç Fabrikasında 1185 işçi, sekiz arkadaşlarının işten atılmasını protesto amacıyla direnişe geçtiler. İşçiler, sendika seçme özgürlüğü için mücadele verdiklerini ve arkadaşlarının işten atılmasının sebebinin de bu olduğunu söylemektedirler.

★ Nobel İlâç Fabrikasında işçiler hamile bir işçinin işten atılması üzerine direnişe geçtiler. Bunun üzerine yetmiş işçi işten atıldı. Patron yeni işçi çalıştırmaya başlayınca atılan işçiler buna engel olmak istediler. Ve polisin saldırısına uğradılar. İşçiler, direnişe devam edeceklerini ve açlık grevine başlayacaklarını söylemektedirler.

★ Orta Doğu Teknik Üniversitesinde 9000 öğrenci Demirel hükümetini ve üniversitedeki faşist baskıları protesto için iki günlük boykota gitti. Rektör anti — faşist direnişi bastırmak amacıyla üniversiteyi tatil etti ve öğrencilerin yurtta kalmasını yasakladı.

★ Eskişehirde faşistler devrimci gençlere saldırmaya kalkınca, halk onlara gereken cevabı verdi. Eskişehirliler sopalarla faşistleri kovalayarak dağıttı.

★ Çemberlitaş Kız Yurdunda kalan öğrenciler yurt lokantasını işleten şahsın yaşlı bir işçiyi dövmesini protesto amacıyla yemek boykotuna başladılar.

★ Faşistlerin, polisin de desteğiyle devrimci gençlere saldırıları devam ediyor. Karadeniz Teknik Üniversitesi, Eskişehir İTİA'ne bağlı Eczacılık ve Kimya Mühendisliği Yüksek Okulunda, Erzurum Atatürk Üniversitesinde, İstanbul Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Yüksek Okulunda, Ankara Fen Fakültesinde, İstanbul Galatasaray Mühendislik Okulunda, Kadıköy Mühendislik ve Mimarlık Y. Okulunda Konyada ve daha bir çok yerde faşistler gençlere saldırılar ve bir çok devrimcinin yaralanmasına sebep oldular. Yine faşist komandolar, Tarımcılar ve Hayvancılar Kültür Derneği'nin binasını ikinci defa yakmaya kalktılar.

★ İstanbul Teknik Üniversitesinde öğrenciler, yönetmelikle ilgili istekleri yerine getirilmediği ve demokratik hakları tanınmadığı için üç günlük boykota başladılar.

★ Kadıköy Mühendislik ve Mimarlık öğrencilerinin 24 Martta başlattıkları boykot, faşistlerin saldırılarına rağmen güçlenerek devam ediyor. Öğrenciler, «ne faşistlerin saldırısı, ne polis müdahalesi, ne de okul yönetiminin kaypak tutumu direnişimizi kıramayacaktır» demektedirler.

★ Ayrıca İstanbul'da Eczacılık Fakültesinde, Devlet Güzel Sanatlar Akademisinde, Nişantası Eczacılıkta, Gazetecilik Enstitüsünde, Vatan Mühendislikte, Galatasaray Mühendislik Yüksek Okulunda. Nişantası Dis Hekimliği Y.O.'da ve Ankara Eğitim Enstitüsünde öğrenciler faşist saldırıları protesto etmek ve demokratik haklarını elde etmek için boykota gittiler.

FİKİRTEPE HALK BİRLİĞİ DERNEĞİNİN KURULUŞ BİLDİRİSİ

İstanbul Fikirtepe gecekonduları halkını birleştirmek faşizme ve vurgunculuğa karşı mücadeleye seferber etmek için Fikirtepe Halk Birliği Derneği adında bir dernek kurulmuştur. Derneğin kuruluş bildirisinde, Amerikan işbirlikçisi para babalarının toprak ağalarının ve aracı - tefecilerin yarattığı pahalılık ve işsizliğin hızla arttığı çalışmak isteyene iş verilmediği hakkını arayanın işten atıldığı, iş güvenliğinin bulunmadığı, sendika özgürlüğünün bulunmadığı anlatılmakta ve şöyle denmektedir:

«Böyle bir düzende ne patronların, ne toprak ağalarının, ne de bunların iktidarlarının bizim dertlerimize çare bulamadıklarını gördük. Ancak bir araya gelerek kendi dertlerimizi kendimiz çözebiliriz... Öyleyse biz de onlara karşı birleşelim ve mücadele edelim.»

Derneğin adresi: Mandıra Cad. Erdemler Sok. No: 9/A, Kadıköy — Fikirtepe'dir.

IRAK BÜYÜKELÇİLİĞİ PROTESTO EDİLDİ

11 Nisan Cuma günü Irak büyükelçisinin konuşma yapmak üzere SBF'ye gelişi, devrimci gençler tarafından protesto edildi.

Sosyal - emperyalistlerin denetimindeki Baas iktidarı tarafından Kürt halkının hunharca katledilmesi, devrimci gençliğin protestosuna sebep oldu. Gençler, «Katil Baas», «Irkçı Baas», «Kahrolsun ırkçılar», «Kahrolsun faşizm», «Halklara özgürlük», şiarlarını haykırdılar, Kürt halkına Türkiye'ye iltica hakkı tanınmasını istediler.

Bütün dünya halkları Irak'ta Kürt halkının katledilmesinde en büyük sorumluluğu olan Sovyet sosyal-emperyalistlerinin nasıl bir yol izlediklerini gün geçtikçe daha iyi kavrıyor.

İSTANBUL DDKD'NİN BİLDİRİSİ

İstanbul Devrimci Demokratik Kültür Derneği, Irak'ta Kürtlere yapılan zulmü protesto eden bir bildiri yayınladı. Bildiride Irak Hükûmetinin baskıları anlatıldıktan sonra şöyle denmektedir:

«... Yukarda değindiğimiz barbarca ortamda can ve namuslarını kurtarmak için çırpınan kadın, çocuk,yaşlı Kürtlerin sığınma hakkı istemeleri en doğal haklarıdır. Ne var ki onlara sığınma hakkının tanınması, egemen sınıfların çıkarına ters düştüğünden bu Kürt mültecilerinin sığınma istekleri reddedilmektedir...

«Sığınma hakkının tanınmaması, bu kitlenin öldürülmesine bile bile göz yummaktır.

«Sığınma hakkının tanınmaması, bu insanları kaderleriyle baş başa bırakmaktır.

«Tüm namuslu ilerici demokrat kişi ve kurumlar!

«Irak Kürtlerinin öldürülmesine seyirci kalmıyalım.

«Toptan imha ile karşı karşıya bulunan bu insanlara sığınma hakkı tanınması için mücadele edelim.

«KAHROLSUN ŞÖVENİZM!..»

«YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!»

İŞ KAZASINDA BİR İŞÇİ KARDEŞİMİZİ DAHA KAYBETTİK

2 Nisan Cumartesi günü Esenler'deki Alev Plastik Sanayii'de çalışan 16 yaşındaki Mehmet Doğan makineleri temizlerken ,yüksek voltajlı cereyana kapılarak ölmüştür.

Mehmet, gece vardiyasında çalışırken cereyana kapılmıştı. 18 yaşından küçüklerin gece vardiyasında çalıştırılmaları kanunen yasak olduğu halde, o geceleyin de çalıştırılıyordu. Şimdi patron sorumluluktan kurtulmak için, Mehmetin acı içindeki babasına, oğlunun 18 yaşında olduğuna dair bir kâğıt imzalatmaya çalışıyor.

Mehmet, Elâzığ'da doğmuştu. Orta Okul öğrencisiyken, ayda 1100 lira ile yedi çocuk geçindiren babasına yük olmamak için okulu bıraktı. İşe girdi. Üç aydan beri bu fabrikada çalışıyordu.

Mehmet Doğan, ağırbaşlılığı, dürüstlüğü ve çalışkanlığı ile etrafının sevgisini kazanmıştı. Kendisini tanıyanlar, ölümü karşısında duydukları üzüntüyü şöyle belirtiyorlar: «Fikirli çocuktu. Yaşasaydı, ya

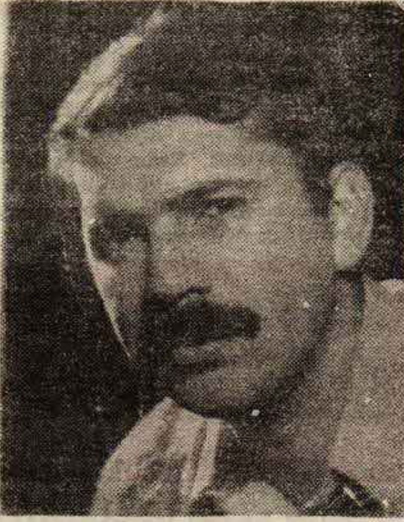
FAŞİST ZALİMLERDEN HESAP SORULMALIDIR!

Türkiye'li dört devrimci Almanya'da açlık grevi yapıyor

Almanya'nın Köln şehrinde hapiste bulunan Türkiye'li dört devrimci 9 Nisan'da açlık grevine başlamışlardır. Ömer Özerturgut, Mustafa Tutkun, Hatice Yurttaş ve Yüksel Uğurlu, 11 aydır halâ mahkeme önüne çıkarılmayışlarını protesto etmektedirler. Alman kanunları, tutukluların en geç altı ay içinde mahkemeye çıkarılmalarını öngörmektedir.

Bütün devrimci ve ilerici kuruluş ve kişileri, Alman hükümetinin Türkiye'li devrimcilere uyguladığı faşist baskıya karşı çıkmaya, bu durumu protesto etmeye çağırıyoruz. Almanya'daki devrimci arkadaşların direnişine destek olalım.

Köln'de tutuklu bulunan Ömer Özerturgut'un adresi şudur: 5 Köln - Ossendorf, Rohusstrasse 350, Justiz Vollzugsanstall. Batı Almanya

Ömer ÖZERTURGUT

GÜVENLİK MAHKEMELERİNDE YARGILAMALAR DEVAM EDİYOR

«Türkiye İhtilâci Işçi Köylü Partisi Davası» adı altında yargılanan 19 sanığın duruşmalarına İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesinde devam edilmektedir. Yargılama halen sorgu safhasında bulunmaktadır.

Geçen celselerden birinde sanıklardan Reha Akbay ve Ömer Çalık, mahkeme heyetini ve Hakim Nevzat Çizmeci'yi reddetmişlerdir. Sanıklar dilekçelerinde, TCK'nın 141. maddesinin Mussolini İtalyasından alındığını, bu maddeye göre yargılama yapmanın halkın taleplerine aykırı olduğu belirtmişlerdir. Ayrıca, hakim Nevzat Çizmeci'nin, 12 Mart'tan sonraki çeşitli işkence olaylarından sorumlu olduğunu söyleyerek, reddini istemişlerdir.

İstanbul İkinci Şube Müdürü Cemil Gülmen ve işkencecileri cezalandırılmalıdır!

Karakol dayağına son!

Geçtiğimiz haftalarda İstanbul Emniyet 2. Şube Müdürü Cemil Gülmen ve adamları üç yurttaşa ağır işkence yaparak işlemedikleri bir cinayeti kabul ettirdiler. Hasan Albayrak, Hüseyin Albayrak ve Bekir Çağrı bir hafta boyunca sürekli işkenceye uğratılmışlardır. Polis, bu üç yurttaşa, işlemedikleri cinayeti savcılık ve mahkemede de kabul etmeleri için işkence ve tehditte bulunmuştur.

Ancak, bu üç kişinin öldürüp Haliç köprüsünden attıkları iddia edilen İsmail Can ortaya çıkınca, gerçek aydınlanmıştır. İşkenceyi yaptıran Cemil Gülmen, bu durum karşısında şöyle demektedir: «Ortada işlenmiş bir fiil yokca da tasavvur edilmiş bir olay vardır.»

Savcı Kemal Şimşek'in işkencenin tesbiti için başvurduğu Eyüp Hükümet Tabibi Dr. Cevat Katrancı, rapor vermekten kaçınmıştır. İşkenceciler suçlarını örtbas edebilmek için, Guraba hastahanesinden sanıklara işkence yapılmadığına dair bir rapor çıkarttırabilmişlerdir. Öte yandan işkenceciler hakkında takibata geçen Savcı Kemal Şimşek bir bekçi ve beş-on faşist komandonun saldırısına uğramıştır.

Bütün bunlar yoksul halkımız üzerinde hüküm süren polis zulmünü bir kere daha ortaya koymuştur. Onbinlerce yoksul her gün karakollarda bu şekilde zulme uğratılıyor. Hakim sınıfların devleti, zorbalık, zulüm ve işkence ile ayakta durabiliyor. Polis ve jandarmasından, hastahanesine kadar bu düzenin bütün kurumları halkımızı ezmek ve sömürmek için işbirliği yapmaktadırlar.

12 Mart faşizmi eskiden beri süregelen işkenceyi daha da geliştirmiş ve yerleştirmiştir. Bugün işkence mekanizması olduğu gibi ayaktadır. Faşist zulme «sünger çekme» siyaseti, işkencecileri cesaretlendirmektedir.

Cemil Gülmen ve bütün işkenceciler görevlerinden alınmalı ve cezalandırılmalıdır.

İşkencecilerin suçlarını örtbas eden doktorlar cezalandırılmalıdır.

Kahrolsun polis ve jandarma dayağı!

«Sivas'ın Zile kazası halkındanım. Toprak ekmek vermediği için kalktık geldik İstanbul'a. Hurdacılık yaparım ben. Bir kaç ay çalışır, ekmek paramı kazandım mı dönerim köyüme. Biz ekmek parası peşinde koşarken, geldi bu işler başımıza. Tam yedi gün yedi gece aç ve susuz, aklın alamadığı işkence. Delirmiştim artık. Ben ben değildim. İdam olsam gam yemezdim. Kimden davacı olayım ki, beni dövmeyen bana işkence etmeyen polis kalmadı ki emniyette.»

(Cumhuriyet, 24.3.1975)

"Aydınlık" davasında yirmiden fazla sanık tutuklu bulunuyor

«Aydınlık Dergisi» davasının 15 Nisan günü yapılan duruşmasında, Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi, Mustafa İlker Gürkan, Can Deriş ve Celâl Kaçmaz'ın salıverilmesine karar verirken, sanıkların büyük çoğunluğunun tahliye isteklerini reddetti. Savcı Zekai Turan tarafından TCK'nun 141. maddesini ihlâl etmekle suçlanan sanıklar, şimdiye kadar yapılan duruşmalarda iddianın tamamen temelsiz olduğunu belirtmişler, davanın açılma sebebinin hakim sınıfların Aydınlık gibi devrimci bir dergiyi mutlaka susturmak istemesi olduğunu söylemişlerdi. Bilindiği gibi Aydınlık dergisi, Ankara Sıkıyönetim komutanlığının 19 Şubat tarihli kararıyla kapatılmış bulunmaktadır.

10 Mart 1975'te görülmeye başlanan «Aydınlık Dergisi» davasının iddianamesi, Aydınlık Dergisinin 41. sayısında çıkan ve Türkiye'deki devrimcileri birleşmeye çağıran yazıyı, Doğu Perincek'in Yankı Dergisine verdiği demeci ve sanıkların büyük bir kısmının daha önce TİİKP davasında yargılanıp TİİKP Davası Savunması'nı imzalamış olmalarını suç delili saymaktadır. Savcı, bunlara dayanarak, Aydınlık dergisinin, bürolarının, basım ve dağıtım v.b. işlerinin gizli bir örgüt olduğunu öne sürmektedir.

«Aydınlık Dergisi» davasının bugüne kadar yapılan duruşmalarında avukatlar Devlet Güvenlik Mahkemelerinin Anayasaya aykırı olduğunu ve meselenin Anayasa Mahkemesine gönderilmesi gerektiğini; iddianamenin ise gereken kanuni niteliklerden ve ciddiyetten uzak bulunduğunu belirtmişlerdir. Ancak sanıkların ve avukatlarının bu yoldaki bütün talepleri Mahkeme tarafından reddedilmiştir. Bu talepler sırasında söz alan Savcı Zekai Turan, bu davada inandığı görüşleri sonuna kadar savunacağını söylemiş, sanıkların itirazı üzerine bir sonraki duruşmada kanunları savunacağını kastettiğini öne sürmüştür. Sanıkların sorgularına geçildiğinde, Mahkeme başkanı yazılı sorgu okunmasına karşı çıkmış, sanıkların mehil talebini de reddetmiş, ancak bu durumda sanıkların peşpeşe sorgu vermeyi reddetmeleri üzerine bütün sorguların yazılı olarak okunmasını kabul etmiş ve sorgulara baştan başlamıştır.

Aydınlık dergisi sahibi Doğan Yurdakul, sorgusunda, Aydınlık'ın kanunlara uygun olarak yayın yapan meşru ve açık bir dergi olduğunu, «gizli örgüt» iddiasının temelsiz olduğunu ve bu suçlamanın iktidar tarafından işine gelmeyen her türlü yayın organına karşı kullanılması tehlikesi bulunduğunu belirtmiştir. Daha sonra, ilk tahkikat sırasında daha önce TİİKP davasında yargılanmış olan şahısların özellikle seçilerek tutuklandığını söyleyen Doğan Yurdakul, sözlerine şöyle son vermiştir:

«İddianameden çıkan sonuç şudur : Daha önceden 141. maddeden yargılananlar devrimci bir dergi çıkaramazlar, Türkiye'de devrimci bir dergi çıkarılamaz Böyle bir dergi çıkar... k olursa, 141. madde vasıtasıyla çıkamaz hale getirilir. İnsanlar mahkum edilir. İşte bu yüzden bu iddianame, ülkemizin içinde bulunduğu durumu ve yurtseverlerin nasıl suçlandığını göstermesi bakımından bir ibret belgesidir. Gelecek kuşaklar bu ibret belgesini okuyarak hakim sınıfların sömürü ve zulmüne karşı çıkanların ne gibi saldırılara uğradıklarını görecekler, kendilerine önemli dersler çıkaracaklardır.»

Aralarında Bülent Boyer, Nuri Çolakoğlu, Gün Zileli, Aydoğan Büyüközden, Ali Lütfü Tınç, Mine Haksal, Orhan Bursa, Mehmet Canpolat, Ömer Faruk Ciravoğlu, Halil Küçükyıldız, Bayram Yurtçiçek'in de bulunduğu diğer sanıklar Aydınlık dergisinin gizli bir örgüt olmadığını, savcının örgüt faaliyeti hakkında hiç bir delil göstermediğini söylemişlerdir. Sorguların tamamlanmasından sonra duruşma 5 Mayıs gününe ertelenmiştir. «Aydınlık Dergisi» davası, Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde kalabalık bir dinleyici kitlesi tarafından izlenmektedir.

İYÖKD YÖNETİCİLERİ SERBEST BIRAKILMALIDIR

İllegal örgüt kurdukları iddiasiyle Şubat ve Mart aylarında tutuklanan İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği yöneticileri halâ mahkemeye çıkarılmadılar. İleri gazetesinin sahibi Mehmet Çakıcı, İYÖKD yöneticileri İrfan Yavru, Kutsi Demircan, Fehmi İlhan ve eski başkan Alişan Özdemir hakkında 141., 142. ve 213. maddelerden davâ açılmak istenmektedir. Tutuklular halen Toptaşı cezaevinde bulunmaktadırlar.

DÜZELTME

Geçen hafta bu sayfalarda yayınladığımız «TSİP revizyonistlerinin Epengle işçilerine ihaneti» yazısında yer alan Epengle bildirisinin imzası, yanlışlıkla «Mithat Demirok, Mehmet Türkmen» şeklinde verilmiştir. Doğrusu şöyle olacaktır: «Epengle işçileri adına Mithat Demirok, Mehmet Türkmen.»

Yine 5. sayfada yayınlanan «Türkiye'ye geçmek isteyen Kürtlere sınırlar açılmalı!» yazısının 2. sütununda, 3. paragrafın ilk cümlesi şöyle olacaktır: «CHP ve Ecevit, Irak sınırının açılmasını ve Kürtlerin Türkiye'ye geçmesine izin verilmesini..»

Okuyucularımızın bu değişiklikleri yapmalarını dileriz.

Kadın işçi[...]
son veril[...]

★ «Kadının yalnız yasa karşısında değil, fakat bilfiil erkekle eşit haklara erişmesi ve onun gibi serbestçe gelişme niteliğini kazanması iki şarta bağlıdır. Bunlar da üretim araçları üzerinde bireysel mülkiyetin kaldırılması, yerine her türlü kölelik ve sömürüye yer vermeyen bir toplum düzeninin konulmasıdır».

Şefik Hüsnü
Aydınlık, Sayı : 2
Ağustos 1921

Kadınların iş hayatında uğradığı baskı ve sömürünün esas nedeni onları her alanda geri bırakan patronların sömürü düzenidir. Yurdumuzda pahalılık, yokluk ve işsizlik hızla artmakta, sadece erkeğin çalışması bir emekçi ailenin geçinmesine yetmemektedir. Bu yüzden her geçen gün daha çok sayıda kadın iş hayatına atılıyor. Her alanda olduğu gibi, iş hayatında da kadınlar ezilmekte ve hor görülmektedir. Özellikle fabrikalarda küfür, dayak, hakaret ve her türlü kötü muamele kadın işçilere reva görülmektedir. Angarya çok yaygın bir şekilde uygulanmaktadır.

VATAN PLASTİK ve KURTOĞLU fabrikalarında olduğu gibi, bir çok iş yerlerinde patronların ve müdürlerin odalarını kız işçiler temizler ve sobalarını yakarlar. BOYNER'de ustalar kız işçilere çoraplarını yıkatıyorlar. EMİN MENSUCAT ve TÜRKMEN'de, kadın işçilere makinayı kapatıp patronun evine çamaşır yıkamaya gitmesi söyleniyor. Kabul etmeyenler de işten atılmakla tehdit ediliyor. Meydancı olmayan fabrikalarda, ortalığı süpürüp temizlemek de kadın işçilere yükleniyor. Özellikle sendikasız iş yerlerinde angarya kadınların tabii bir görevi sayılıyor. Sendikalı iş yerlerinde kadın işçiler bir ölçüde bundan kurtuluyorlar ama oralarda bile ilk fırsatta angaryaya koşuluyorlar. Meselâ DİNARSU'da geçenlerde elektrikler kesilince kadınlara briket taşıttılar.

Birçok patron, kadınları ucuz işgücü sağlayan ve haklarını arayamayan aciz yaratıklar olarak gördüğü için, çocuk yaşta kız işçiler ve kadın işçiler çalıştırıyor. Kız çocuklar büyüklerle aynı işi yapmalarına rağmen daha az ücret alırlar ve çoğu yerde yaşları tutmadığı için kaçak olarak çalıştırılırlar. Meselâ KÜR-SAN'da 12 saatlik çalışma için aylık 200 - 300 lira veriliyor. İş kanununun yasaklarına rağmen bazen fazla mesai yaptırılmakta, 16 saat çalıştırılmakta ve gece mesaisi karşılığı olarak sadece 10 lira verilmektedir.

Gene iş kanunu hükümlerine aykırı olarak, çocuk işçiler gece vardiyasında çalıştırılmakta, hiçbir doktor muayenesine tabi tutulmamaktadır. Bu ağır çalışma şartları çocukların sağlığını bozuyor. Tozlu, rutubetli, aşırı sıcak veya kapısı penceresi kırık olduğundan çok soğuk yerlerde çalışan çocuklar, yetişkin insanları bile yıpratan bu şartlara dayanamıyorlar. Uykusuz ve gıdasız kalan çocuklar sık sık makinaya ellerini, kollarını kaptırınca bir de patronun başına iş açtıkları için dayak yiyorlar.

KADINLARIN İŞ GÜVENLİĞİ SAĞLANMALIDIR

Yurdumuzda hiçbir işçinin iş güvenliği yoktur, fakat kadın işçiler için işten atılma tehlikesi çok daha büyüktür. Patronlar kârları birkaç kuruş azalmasın diye sık sık işçileri sokağa atarlar. Kız işçilerin evlenmesi veya evli kadınların doğum yapması işten atılmaları için «yeterli» sebep teşkil eder. Bazen de kadınlar çocuk aldırmaya zorlanır. Nitekim bir süre önce ÇİKVAŞVİLİ'de usta, hamile bir kadın işçiye çocuğunu aldırmasını, yoksa işten atılacağını söyledi. Bu kadın 6 aylık çocuğunu aldırdı. İşten atılmamak için çocuk aldıran ve bu yüzden hayatını kaybeden birçok kadın işçi vardır. Patronlar, 5-10 lira çocuk zammı vermemek için, kadın işçileri işsiz kalmak veya ölüm tehlikesini göze almaktan birini seçmeye zorlamaktadırlar. Kadınlara çok az doğum izni veriliyor. İş kanununun 100 işçiden fazla işçi çalıştıran her iş yerinde bir bakımevi açma zorunluluğu getiren hükmüne rağmen, hemen hemen hiçbir işyerinde çocuk bakımevi yoktur. Doğumdan kısa bir süre sonra çalışmaya başlayan kadınlar, çocuklarını bir yakınına bırakmak ya da evde yalnız bırakmak zorunda kalıyor. Bazıları da çocuklarını köye yolluyorlar. Küçük yaşta sevgiye ve bakıma muhtaç cocuklar bütün bir gün evde kapalı veya sokaklarda kalıyorlar. Her gün çocuklarını ağlar bırakıp evden işe giden annelerin aklı evde kalıyor. Bir kadın işçi şöyle diyor: «Arkadaşların çocuklarını hatırlayıp makina başında ağladıklarına çok sık şahit oldum. Tabii kazalar da en çok böyle zamanlara rastlıyor. İşe gidip geliyoruz ama aklımız hep evde çocuklarımızda.»

Gece vardiyasında çalışan kadın işçiler bütün gece çalıştıktan sonra sabah eve dönüp evişleri ve çocuklarla uğraşıyorlar. Sadece bir - iki saat uykuyla tekrar işe gidiyorlar. Gece vardiyasında saatler geçmek bilmez Makina başında uyuklayanlar, ya da temiz hava almak veya yüzlerini yıkamak için tuvalete çıkanlar azarlanır. Kadın ve çocuk işçilerin gece çalışması aile hayatını altüst etmektedir. Aile fertleri doğru dürüst biraraya gelip konuşamazlar bile. Birbirlerinin dertleriyle ilgilenemezler.

ALMANYADAKİ KADIN İŞÇİLERİMİZ YABANCI İŞÇİLERİN EN ALT TABAKALARINI OLUŞTURUYOR

Kapitalist - emperyalist ülkelerin yerli kadınları ve kadın işçileri, burjuvazinin bütün eşitlik gösterilerine rağmen hâlâ ikinci sınıf vatandaş durumundadırlar. Bu ülkelerde ki kadın işçiler erkeklerle aynı işi yaptıkları halde daha düşük ücret alırlar. Kadının evde kocaya bağımlılığı ve onun egemenliği altında olması, geniş bir biçimde varlığını sürdürmektedir. Bu ülkelerde çalışan yabancı işçilerin hele yabancı kadın işçilerin üzerindeki sömürü ve baskı ise çok daha ağırdır.

Türkiye'li kadın işçiler, Almanya'daki fabrika ve işyerlerinde genellikle en ağır ve en pis işlerde çalışmaya zorlanırlar. Temizlik işleri ve basit kol gücüne dayanan işlerde çalıştırılırlar. Ayrıca, evdeki boş vakitlerinde dikiş nakış ve çeşitli el işleriyle uğraşarak çok yıpratıcı bir çalışmayla para kazanmaya uğraşırlar.

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, Almanya'da en düşük ücretleri de gene Türkiye'li kadın işçiler alır. Ücretlerinden çeşitli bahanelerle yapılan kısıntılara çoğu zaman boyun eğmek zorunda bırakılırlar. Çünkü en küçük bir çatışmada patronların ilk işten attıkları, gene Türkiye'li kadın işçilerdir. Dil bilmedikleri için itiraz hakkını dahi kullanamazlar. Patronlar ve patron uşağı ustabaşılar, onların dil bilmemesini sonuna kadar sömürürler. İşten atma tehdidi altında daha hızlı bir çalışma temposuna sokulur, en ağır hakaretlere maruz kalır, çoğu zaman ihtar aldıklarını bile farketmeden işten çıkarılırlar. Almanya'daki iş yerlerinde yeni bir imtiyazlı tabaka meydana getiren tercümanlar, kadın işçiler üzerinde tahakküm kurar, sürekli olarak rüşvet alır ve onları sülük gibi sömürmeye çalışırlar.

Böyle ağır baskılara karşılık, Almanya'daki kadın işçilerimizin sendikalaşma oranı da son derece düşüktür. Yarı - feodal bir toplumdan geldikleri için sosyal ilişkilerde çekingen olmaları, daha fazla ezilmelerine yol açar.

Almanya'daki kadın işçilerimiz, bütün emekçi kadınlar gibi, işverenlerin, ailelerinin sında da çeşitli baskılar altındadırlar. Evli olanlar, evlerinin bütün yükünü taşırlar. Buna karşılık, üzerlerindeki feodal baskılar sürüp gider. Bekâr olanların durumu da çok kötüdür. Alman yabancı polisi, bekâr kadın işçilerimize keyfi baskılar yapar, çeşitli para cezaları keser, oturma izni vermemekle tehdit eder. Bekâr kadın işçiler çoğu zaman toplu olarak «heim»larda (yurtlarda) kalırlar. Bu yurtlar çoğu zaman Nazi artığı yaşlı ve emekli faşistler tarafından yönetilir. Aşağılanma ve horlanma buralarda da devam eder. Yöneticiler, yurt nizamnamelerini çiğnedikleri iddiası ve polise verme tehdidiyle kadın işçilerden para koparmaya çalışırlar. Bekâr kadın işçiler, çok yüksek kiralarla küçücük odalarda kalmaya zorlanırlar.

Kapitalist - emperyalist ülkeler de kadını bir seks aracı olarak gören burjuva ahlâksızlığı da yabancı kadın işçileri yakından tehdit eder. Çeşitli araçlarla, kadınların özgürlüğünün «cinsel özgürlük» ve «serbest aşk» demek olduğu aşılanmaya çalışılır. Burjuvazinin bundan anladığı, kendisi için her türlü fuhuş serbestisidir. Giyim, makyaj, v.b. gibi tüketim araçlarının yoğun şekilde piyasaya sürülmesi bu yoz ideolojik baskıyı arttırır. Uluslararası beyaz kadın ticareti şebekeleri, fabrikalardaki tercümanlara kadar uzanan ağlarla, yabancı kadın işçileri kapitalizmin bu en iğrenç bataklığına çekmeye çalışırlar.

İşyerlerindeki ağır baskılara, ailelerinden gelen feodal baskılara ve burjuvazinin yozlaştırma çabalarına rağmen, Almanya'da işçi mücadeleleri yükseldiği zaman, kadın işçilerimiz bu mücadelelerin ön saflarında yer almaktadırlar. Örneğin 1972'de Almanya'daki Ford olayları sırasında Essen ve Vestfalya bölgelerindeki tekstil fabrikalarında yürütülen kanunsuz grev ve direnişler de, Türk ve Yunan kadınları omuz omuza mücadele ettiler. Büyük işyerlerindeki direnişlerde erkek ve kadın işçilerin ortak mücadeleleri, gerek kadın ve gerekse erkek işçilere, birlik ve dayanışma yolunu göstermektedir.

★ «Biraz tarih bilen herkes, büyük sosyal değişikliklerin kadın mayasının katkısı olmaksızın gerçekleşmesinin imkânsız olduğunu görmezlikten gelemez.»

Karl Marks,
«Kugelman'a Mektuplar»

BÜTÜN BASKI VE ENGELLEMELERE RAĞMEN, KADIN İŞÇİLERİMİZ MÜCADELEYE AKTİF OLARAK KATILIYORLAR

Yurdumuzda kadınların % 65'i okuma yazma bilmemektedir. Sigortalı kadın işçilerin, sigortalı erkek işçilere oranı % 9'dur. Medeni kanunda kadınların çalışmak için kocalarından izin almalarını gerekli gören hükümler vardır. Parababalarının ve toprak ağalarının düzeninde kadınlar bir mal olarak görülmekte ve alınıp satılmaktadır. Daha küçük yaştan başlayarak kızların kafasına evde oturmak, önce babasının, sonra kocasının otoritesine boyun eğmek mecburiyetinde olduğu düşüncesi yerleştiriliyor. Bu eğitim, iş hayatında da kadınların patronunun otoritesine kölece boyun eğmelerine yol açıyor.

Yüz yıllardır bu geri düşünceler içinde hapsedilen kadınların bu durumları, fabrikada çalışmaya başladıkları zaman da kolayca değişmiyor. Birçok genç kız işçi evlenince çalışmayı bırakmak düşüncesiyle işçiliği geçici bir şey olarak görüyor. Kadın işçilerin önemli bir kısmı hâlâ ev işleri ve çocuk bakımının dar çemberinden kendini kurtaramıyor. Bu yüzden sendikal mücadeleden ve siyasi mücadeleden uzak duruyorlar. İşçi sınıfının bir parçası haline gelemiyor ve onun proleter karakterini kazanamıyorlar.

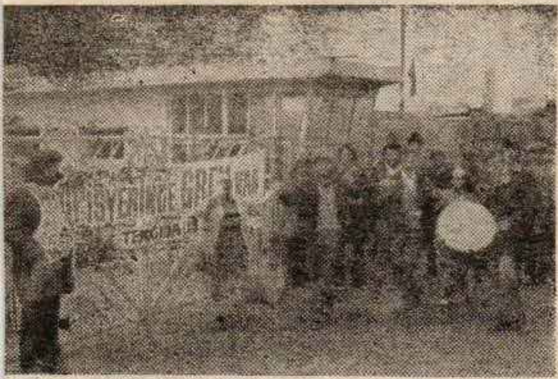
Fakat bu geri fikirleri sınıf mücadelesi içinde yavaş yavaş yıkılıyor. Erkek işçilerle omuz omuza haklarını almak için mücadeleye giren, grevlerde, işgallerde, polisle çatışmalarda ön saflarda yer alan kadın işçiler hızla ilerliyor, daha kararlı ve daha cesur hale geliyorlar.

Kadınların geri durumuna bakarak, onların korkak ve uyuşuk olduklarını ve hiçbir mücadeleye yanaşmayacaglarını ileri süren düşünce yanlıştır. Kadınları örgütlemek ve seferber etmek, gerçekten zordur. Meselâ bir pazar günü sendika toplantısına erkek işçileri getirmek kolaydır ama, bütün hafta biriken çamaşırları yıkamak, evi temizlemek ve çocuklarla ilgilenmek zorunda olan kadınları getirmek zordur. Hele kocası izin vermezse, kadınların toplantılara katılması ve sendikaya gitmesi imkânsızdır.

Bu kadar ağır baskı altında kalan kadınlar, patronlardan ve onların iktidarından nefret ediyorlar. Bu yüzden, bir kere mücadeleye atıldılar mı, sonuna kadar gidiyorlar ve fedakârca çalışıyorlar. Kadın işçiler, başta 15 - 16 Haziran olmak üzere işçi sınıfımızın bütün mücadelelerinde en ön safta yer aldılar. Erkek arkadaşlarıyla birlikte dövüştüler. Bu mücadele içinde güçlerini, kararlılıklarını ve neler yapabilecekle[...]

ereyapılan baskılara
melidir

Kadın işçiler sendikacıların ve erkek işçilerin ken ileri hakkındaki yanlış düşünceleriyle de mücadele e- iyorlar. Meselâ GİSLAVED grevinde kadınlar ilk ünden itibaren sabahın erken saatlerinde grev yerine eldiler. Sendikacıların onları evlerine göndermek is emelerine ve nöbet tutamayacakları yolundaki yan ış tutumlarına karşı şöyle dediler: «Biz ne zamandır u grevi bekliyoruz. Bir yere gitmeyiz, burada otura ağız.» Ve her gün fabrikanın karşısındaki mezarlık a oturdular. Daha sonra çadır kuruldu, kadın işçiler rasından çıkan gönüllüler kendiliklerinden grev ön iklerini giyip, nöbet tutmaya başladılar. Önceleri sen ikacılar «siz nöbet tutmayın» dedilerse de, daha onra işçilerin ısrarı üzerine kadınlar için bir nöbet

stesi yaptılar. EPENGLE'deki kadın işçiler nöbet tut ıak zorunda olmadıkları halde, her gün direniş mey anına geliyor, davalarına sahip çıktıklarını gösteri orlar. BEKO TEKNİK'deki kadın işçiler erkek arka aşlarıyla birlikte polis cobuna cesaretle karşı koy ular. Ellerindeki pankartlarıyla kendilerini savundu ır ve istedikleri sendikayı seçme hakkını ortak mü adeleleriyle kazandılar.

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KADIN VE ERKEK İŞÇİLERİN ORTAK MÜCADELESİYLE OLACAKTIR

Kadın işçiler hakkındaki gerici fikirlerle müca dele edilmelidir, Sendikacıların ve erkek işçilerin ba alarında görülen, kadınları hor görme, onları işe ya ramaz ve mücadele edemez zannetme gibi fikirler yan lıştır. Bu fikirlerin esas kaynağı, burjuvazi ve toprak ağalarının kadını bir mal olarak gören ideolojisidir. Bu fikirlerin dayanağı burjuvazi ve toprak ağaları nın sömürü düzenidir. Şunu çok iyi bilmeliyiz ki, bu sömürü düzeni, ancak kadın ve erkek işçilerin omuz omuza mücadelesiyle yıkılacaktır.

Patronlar, kadın işçilerle erkek işçilerin birliği- ni engellemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Kadın işçilerle erkek işçilerin yemekhanelerini, yemek saat lerini ve masalarını arıyorlar. Hatta fabrikaya giriş ve çıkış kapılarını, çalışma yerlerini bile ayırıyorlar. Bütün bunları «ahlakı korumak» perdesi altında, ka- dınlarla erkeklerin birbirleriyle konuşmalarını engelle mek için yapıyorlar. Onlar, böylece kendi ahlaksızlık larını da gizlemeye çalışıyorlar. Gerçekte ahlâksız o- lanlar patronlardır. Bir çok fabrikada kadın ve kız iş çilere sataşanlar, erkek işçiler değil, patronlar, müdür ler veya kısım şefleridir.

Kadın işçilerle erkek işçilerin birbirlerinden ayrı tutulmalarını bazı işçi arkadaşlar da haklı görüyor- lar. Bu düşünce çok yanlıştır. Patronların işçilerin bir liğini bozmak için giriştikleri bu hareketlere karşı çı- kılmalıdır. Esasında ahlaka aykırı olan, patronların ve toprak ağalarının kadını mal gibi gören anlayışla rıdır. Onlar, her türlü ahlaksızlığı mübah görüyorlar ve işçilerin de böyle düşünmesini istiyorlar. İşçilerin kardeşliğinin ve mücadele birliğinin ahlaka aykırı bir tarafı yoktur. Aynı baskı altında ezilen ve aynı düşma na karşı mücadele eden kadın ve erkek işçilerin iş yer lerinde birbirleriyle konuşmaları, yemek paydoslarında meselelerini birlikte halletmeye çalışmaları çok nor- maldir. Aynı zamanda mücadele için gereklidir. Zaten kadın ve erkek işçileri ayırmaktaki esas amaç, «ah- lâkı korumak» değil, patronların sömürü çarkını koru maktır. Patronların bütün bu çabaları kadın ve erkek işçilerin birliğini engelleyemiyor. Her geçen gün ka- dın ve erkek işçilerin patronların sömürüsüne karşı ortak mücadelesi ilerliyor.

Gerici sınıfların hakimiyetini yıkacak olan siyasi mücadelede de kadın işçiler aktif olarak yer almalı- dırlar. Bu amaçla, erkek işçilerle beraber sendikala- ra ve diğer örgütlere girmeli, ayrıca kendi kitle örgüt lerini de kurmalıdırlar. Kadın işçileri ancak onların çıkarlarını kararlılıkla savunarak seferber edebiliriz. Bugün görevimiz onları acil talepleri etrafında örgüt lemektir. Kadın işçilerin başlıca talepleri şunlardır:

— Eşit işe eşit ücret ilkesi kâğıt üzerinde kalmama lı, fiilen uygulanmalıdır.

— İş yerlerinde dayak, hakaret ve angarya kal- dırılmalıdır.

— İş güvenliği sağlanmalı, evlenen ve doğum ya-

pan kadınların işten atılmaları önlenmelidir.

— Çocuklu kadınlar için iş yerlerinde bakımevleri açılmalı ve annelerin çocuklarını emzirebilmeleri için imkân sağlanmalıdır.

— Sigortasız kadın işçi kalmamalıdır.

— Asgari ücret yükseltilmeli ve her yerde uygulan malıdır.

— Kadın ve çocuk işçiler korunmalı, sağlıklarına ve gelişmelerine aykırı işlerde çalıştırılmamalıdır.

— Çocuk emeğinin sömürülmesine son verilmelidir.

— Çocuklara fazla mesai yaptırılmamalıdır.

— İş kanunu hükümleri uygulanmalı, kadın ve ço- cukların gece vardiyalarında çalıştırılmalarına son ve rilmelidir.

KADINLARIMIZ EŞİTLİĞE VE ÖZGÜRLÜĞE ANCAK DEMOKRATİK HALK İKTİDARINDA KAVUŞACAKTIR

Kadın işçiler üzerindeki baskıların tam olarak kalk ması ancak demokratik halk iktidarı altında mümkün- dür. Çünkü demokratik halk iktidarı halk düşmanları- nın hakimiyetine son verecek, böylece halk üzerindeki bütün baskı ve eşitsizliklerin son bulması, sömürünün ebediyen yok olması için gereken şartları yaratacaktır. Kadınlar, bir mal ve üretim aracı olarak görülmeye- cek, onların toplum hayatının her alanına katılmaları sağlanacak ve kadınların eşitsizliğini hükme bağla yan kanunlar yıkılacaktır.

Kadın işçilere yapılan baskılara son!
Kadınları hor gören feodal zihniyeti yıkalım!
Yaşasın kadın ve erkek işçilerin ortak mü- cadelesi!

KADIN İŞÇİLERLE KONUŞMALAR:
Ölesiye çalışma, zamlar ve her çeşit Feodal baskı

Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Hasta- nesindeki direnişe katılan kadın işçilerle röportaj.

Süreyya Çakır — Hemşire

SORU : Genel olarak emekçi kadın- ların durumu hakkında ne düşünüyorsu- nuz?

CEVAP : Kadın işçiler daha çok sömü rülüyor. Hem işte baskı var, hem evde. Evde de baskı yapılıyor kadınlara. Bu- gün bir yemeğin pişirilmesi, çocuğun ba kımı kadının üstünde. İşten eve dönen ka dın işçi orada ikinci bir işe koşulmuş olu yor. Evin ekonomik tanzimini de kadın yapar, erkek parayı getirir sadece gerisi ne karışmaz. O parayla o ev nasıl idare olunur ona karışmaz. Mücadelede, kitle içinde kadının önderliği daha etkili oluyor, daha çok tesir ediyor. Kadın işçilerin sık sık pratiğe katılması çok iyi oluyor. Çün kü kadının hem ana hem de eş olarak ro lü çok büyük.

SORU : Kadınlar üzerindeki çeşitli baskılar nasıl sona erecektir?

CEVAP : Kadınlar üzerindeki bu baskı lar gerici düzenin ürünüdür. İşçi sınıfı- nın, bütün halkın kurtuluşu ile kadınlar ü- zerindeki baskılar da sona erecektir. Bu- nun için kadın erkek hep birlikte mücade le etmelidir. Mücadelede birlik olmak ge rekir.

Zeliha İşgör — Hastabakıcı

SORU : Genel olarak emekçi kadınla- rın durumu hakkında ne düşünüyorsunuz?

CEVAP : Emekçi kadınların durumu çok zor. Hem ev işi, çocuklar, hem dışa rı işi. Gelir de az olunca, evin idaresi iyi ce güçleşiyor. Aybaşı olduğunda aldığı mız para borcumuza yetmiyor. Öte yan- dan işte de çeşitli baskılar oluyor. Kadın olduğumuzdan sesimizi çıkaramayız diye yüklendikçe yükleniyorlar. İşte sömürü lüyoruz zaten, bir de evin bütün yükünü kadın çeker, ama evde sözü geçmez. Hem evin bütün işi, idaresi üstündedir, hem de kocası, babasının önünde suspus olup ba şını eğmek zorunda kalır.

SORU : İşçi sınıfının mücadelesinde kadınların yeri nedir sizce?

CEVAP: Hastahanemiz direnişe ge- çen işçilerin büyük kısmı kadınlar. Ka- dınların pek sesi çıkmaz diye işten atma tehditleri ekseri kadınlar üzerinde oluyor. Halbuki kadınlar gayet kararlılıkla dire nişe katıldılar. Yılmadan direnişi sürdürü yoruz. Kadınların bu hareketi erkeklere de destek oluyor, onlara daha bir güç ve riyor. Mücadele içinde kadının ana olarak, eş olarak görevi çok büyüktür. Kadın erkeği hep birlikte mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz.

Ayşe Portakal — Hastabakıcı

SORU : Direnişe katıldığınız gerek- çesiyle işten atılmışsınız. Nasıl oldu an- latır mısınız?

CEVAP : Kadrosuz olarak çalıştığı mıza dair bizi işten atıyorlar. 6 aydır ça- lışıyorum. Beş kuruş para almadım. 2 - 3 sefer çıkıp para istedim, rica ettim. «Kad roya geçince aylıktan kesin, borç olsun» diye yalvardım yine de vermediler. 6 ay dır tek bir 250 lira paraları var bende. 6 aydır iki misli çalışıyorum. Gelmeyenin nöbetine kalıyorum. Para isteyince, «sen kadrosuzsun, ne parası istiyorsun» di- yorlar. Şimdi de beni burada görünce ho ca çağırdı, «Sana para çok lâzımmış, top la eşyalarını git» dedi. Gece vakti kadın halimle beni sokağa attı. Demek ki bu di renişle hakkımızı alacağımızdan korktu. Onlar haksız yere bizi sömürürlerken, biz hakkımızı isteyince işten atmak istiyor- lar. Ölünceye kadar milletimin arkasın dayım, hakkımı aramaktayım. Bütün ar kadaşlarımla ölünceye kadar kader birliği e deceğim, hep birlikte hakkımızı arayaca- ğız.»

SORU : Direnişinizde kadınların rolü ne oldu?

CEVAP : Kadınların direnişi erkekle- re cesaret verdi, destek oldular. Erkek arkadaşlarımız, gibi biz de sonuna ka- dar uğraşacağız, bu bizim hakkımızdır. Hakkımızı arayacağız. Zaten burada dire nişe geçenlerin çoğu kadın işçiler. Hepi- miz buradayız, yağmurda soğukta bekli- yoruz, kararlıyız.

İstanbul'da, dergimizin bir muhabiri, bir grup kadın işçiy le röportaj yaptı. Sorulara ce- vap veren kadın işçi, bir ilâç fabrikasının laboratuvarında çalışmaktadır.

— Evli misin?
— Evet.
— Kaç yaşındasın
— 26
— Nerede oturuyorsun?
— Zeytinburnu.
— Ev kendinizin mi?
— Kira, Ayda beş yüz lira.
— Kaç oda?
— Üç.
— Ev halkı kaç kişi?
— 3. Kocam, ben ve 4,5 aylık oğlumuz.
— Evde su, elektrik var mı?
— İkisi de var.
— Tahsilin?
— Lise.
— İş ararken ne gibi güçlüklerle kar- şılaşılıyor?
— Tanıdık olmayınca iş bulmak zor.
— Sen çalışırken çocuğa kim bakıyor?
— Annem. Bakırköyde oturuyor. Her gün sabah bırakıp, akşam alıyorum. Yol uzak. Çok zor oluyor.
— Günlük mesai kaç saat?
— Normal mesai, sabah 8.30, akşam 18.00. Hemen her gün 3,5 saatlik fazla mesai de oluyor.
— Haftada kaç gün tatil var? Tatil günü ne yaparsın?
— Cumartesi, pazar tatil. Bazen cu- martesi de mesai olur. Tatil günlerinde ancak ev işi, çocukla uğraşmaya vakit var.
— Emekli oluncaya kadar çalışacak mısın?
— Çalışacağım. Çünkü hayat pahalı. Ben çalışmasam, ne ev alabiriz, ne birşey.
— Kadınlar için de emeklilik süresi aynı mı olmalı?
— Daha az olmalı. Biz daha çok ça lışıp, erken yıpranıyoruz. 15 - 17 senede e- mekli olabilmeliyiz.
— Sigorta hastanesinden ve doktor larından memnunmusun?
— Sigortada doğum yaptım. Orada in san ayırırlar Ağrı çekerken kontrol etmi- yorlar. Herşey kendi gayretinle oluyor. Ben oradayken, bakımsızlıktan bir çocuk öldü.
— Son zamlar ve pahalılık hakkında ne düşünüyorsun?
— Felâket. Hem hiç bir şey bulunmu yor, bulursan da çok pahalı.
— Yeni kurulacak olan MC hükümeti hakkında ne düşünüyorsun?
— Anlaşacaklarını sanmıyorum. İyi bir şeyler yapacaklarını sanmıyorum.
— Komandolar kim?
— Türkeş'in adamları. Felâket.

(Kadın işçilerle yapılan röportajları gelecek sayımızda yayınlamaya de- vam edeceğiz.)

Hapishanede ve Mahkemede Devrimci tutum

Yurdumuzdaki proleterya hareketinin tarihi konusunca Enternasyonal yayın organlarında çıkmış olan yazı ve belgeleri yayınlamaya bu sayımızda yerimiz olmadığı için devam edemiyoruz. Ancak gelecek sayımızda, Türkiye proleter devrimcilerinin mahkemeler ve hapisanelerdeki tutumunu ortaya koyan iki belge yayınlayacağız. Bu belgelere göre, proleter devrimcileri 1932 tutuklaması ve yargılaması sonunda verilen hükümleri, Enternasyonal marşını söyliyerek karşılamışlardır. Hatta beraat edenlerden bazıları dahi, gösteriye katılmış ve bu sebeple yeniden tutuklanmıştır.

Devrimcilerin mahkemelerde inançlarını savunmaları, zulüm ve sömürüyü açığa çıkarmaları, dünya devrimci hareketi içinde eskiden beri bir görev olarak kabul edilmiştir. Hükmün Enternasyonal söylenerek karşılanması veya devrim davasına bağlılığın herhangi bir şekilde ifade edilmesi, gene devrimci hareketin eski bir geleneğidir. Gelecek sayımızda yer alan belgeler, yalnız bir tek örneği dile getirmektedir

DİMİTROV, ŞEFİK HÜSNÜ VE REŞAT FUAT'IN TUTUMU

Dimitrov, 1933 yılında Nazi mahkemeleri karşısında şöyle diyordu:

«Ben, kendi şahsımı yargılanan bir komünist olarak savunuyorum.
«Ben, komünist ihtilâlci şerefimi savunuyorum.
«Ben, düşüncelerimi ve komünizme duyduğum inancı savunuyorum.»
(Mahkeme Önünde Son Söz)

Türkiye'deki proleter devrimci harekete uzun yıllar önderlik etmiş olan Şefik Hüsnü, 1927 yılındaki yargılamada, «insanlığı refaha kavuşturacağına inandığım için (Komünizme) samimî bağlılık hissettim» diyordu.

Reşat Fuat ise, 1945 yılındaki yargılamada, faşist Saracoğlu hükümetini sanık sandalyesine oturttu ve bu hükûmetin Alman işbirlikçisi, vurguncu karakterini ortaya serdi.

REVİZYONİSTLERİN TUTUMU

Revizyonistler ise, bazılarının iddia ettikleri gibi, mahkemelerde «parlak (!) Komünizm savunmaları» yapmış değillerdir. Onlar, mahkemelerde de kendi Marksizm düşmanı teslimiyetçi fikirlerini savunmuşlardır. Zeki Baştımar, 1951 tutuklamasından sonra açılan davada, devrimci düşünceyi ve proletaryanın devrimci mücadelesini hakim sınıflar için zararsız göstermeye çalıştı. Komünizmin bir tahlil metodu olduğunu söyledi ve Türkiye Komünist hareketinin tarihi boyunca uslu durduğunu ispat etmeye çabaladı. İşte onun «parlak Komünizm savunması» buydu.

Revizyonistler, bu tutumu 12 Mart yargılamaları sırasında da gösterdiler. Bazıları, «Komünist» olmakla «bilimsel sosyalist» olmanın farklı şeyler olduğunu iddia ederek kendini «temize» çıkardı. Gene bu gibileri, bilimsel sosyalizmin bir inceleme metodu olduğunu söyleyerek, onun bir devrim kılavuzu olduğunu inkâr ettiler. Devrim yolunu reddettiklerini söylediler ve parlamenter yolun faziletlerini ısrarla savundular. Kimisi de, ordunun devrimciliği ve kurtarıcılığını övme konusunda faşist savcılarla yarışa girdi. Mahkemelerde ırkçı ve militarist Harbiye Marşları söylendi. Bazıları ise, millî demokratik devrimle sosyalizm arasındaki zorunlu bağı reddederek, Onu burjuva reformculuğu olarak gösterdiler. Böylece hakim sınıfların hoşgörüsünü kazanmaya çalıştılar. Bir de doğrudan doğruya karşı devrimi savunanlar çıkmıştır ki, bunlar Abdülhamit, İsmet Paşa ve Demirel taraftarlarıydı.

DEVRİM DAVASINI SAVUNMAK SIRADAN HER DEVRİMCİNİN GÖREVİDİR

Hiç şüphesiz, herkes bir Dimitrof, bir Şefik Hüsnü Olamaz. Fakat proletaryanın devrimci düşüncesini Savunmak için, mutlaka büyük bir önder ve örnek bir derimci olmak gerekmez. Her devrimci, kendine örnek olarak büyük devrimcileri almalı, onlar gibi davranmaya çalışmalıdır. Çünkü devrimci mücadele, bir kaç «seçkin» kişinin işi değildir. Devrim, sıradan işçilerin, emekçi köylülerin ve bütün halkın kurtuluş davasıdır. Devrimci inançları savunma hakkını, yalnız örnek ve büyük devrimcilere tanımak isteyenler, mahkemelerde ve cezaevlerinde burjuvaziye teslim olanlara gerekçe hazırlamış olurlar. Çünkü bir çok teslimiyetçi ve mücadele kaçağı, «kendisinin devrimciliğe lâyık olmadığı» gerekçesinin arkasına sığınmıştır.

Burjuva ideolojileri, bir takım büyük filozoflar ve dünyada eşine ender rastlanır pırlantalar tarafından savunulur. Proleter devrimci düşünce ise, sıradan emekçi ve devrimcilerin, milyonların inancı ve mücadele kılavuzudur. Ve ancak böyle olduğu zaman zafer yolunda ilerler. Proletaryanın devrimci davasını savunmak, yalnız onun öncü müfrezesi içinde yer alanların görevi de değildir. Bu davaya inanan herkes onu savunmalıdır. Lenin, bir proleter devrimcinin, örgütüyle bağı dışında bütün düşüncelerini her zaman açıkça savunmasını belirtmiştir. Mahkemelerde de, somut şartları dikkate alarak bu tutumu almak gerekir.

SORUMLULUKLARIN ÜZERİNE SÜNGER ÇEKİLEMEZ

Son yıllarda olduğu gibi yenilgi dönemleri olabilir. Bu yenilgiler içinde ağır hatalar işleyenler bulunabilir. Hatta polis terörü ve işkence karşısında, devrimci tutum alamıyanlar çıkabilir. Devrimci bir hareket, hiç şüphesiz bunların üzerine sünger çekmez, hiç bir davranışı örtbast etmez ve her sorumluluğu ciddi bir incelemeyle tesbit eder. Ancak sorumluluklar, düşmanın yaymaya çalıştığı yalanlara ve dedikodulara göre değil, proletaryanın kendi öz kaynaklarına ve araştırmasına göre, yani gerçeğe uygun olarak belirlenir. Devrimci bir hareket, bu görevini en baştan titiz bir şekilde yerine getirmez ve saflarını proleter olmayan unsurlardan arındırmazsa, devrim yolunda ilerliyemez. Bu sebepledir ki, polisten gelen her devrimcinin sorumluluğu en ince ayrıntılarına kadar araştırılarak tesbit edilir. Bu hemen o anda yerine getirilmesi gereken eski bir gelenektir.

Bir proleterya hareketi, kişisel sorumluluklar yanında hareketin ideolojisi, siyaseti, örgütsel çizgisi ve çalışma tarzından gelen hataları da cesaretle tesbit etmeli ve bunun özeleştirisini yapmalıdır. Yenilgilerin sorumluluğunu, bir kaç kadro veya militanın sırtına yıkan bir siyasi hareket ve onun önderliği aslında en ağır hatayı işlemiş olurlar. Özeleştiride cesur ve kararlı olmak, bir proletarya hareketinin en temel özelliklerinden biridir.

HERKESE DEVRİMCİ TUTUM ALMA YOLU GÖSTERİLMELİDİR

Bu noktaları önemle tesbit ettikten sonra, hapisane ve mahkemede devrimci tutumla ilgili olarak, geçen dönemin tecrübeleri üzerinde durmalıyız. Ağır yenilgilerden sonra, devrimcilere düşen görev, «kalk borusu» çalarak, yere düşmüş, çamura ve toza bulanmış olanlar da dahil herkesi, faşizme karşı halkın safına çağırmaktır. Ayakta kalanlar, yıkılan ve sendeliyenlere ellerini uzatmalı ve onları yerden kaldırarak tekrar mücadeleye sevketmelidir. Üzerindeki tozu silkeliyen ve cezaevlerinde karşılaşacağı terörü göğüslemeye hazır olan herkese, devrimci fikirleri savunmak yolu gösterilmelidir. Bu bir «genel af» değildir. Ayrıca bu çağrıya gelenler, en azından yıllarca hapis cezasını ve hapisane terörünü göze alacak nitelikte kişiler olacaktır.

Yenilgi ve terör yılları, devrimciler için sınav yıllarıdır. Bu sınav, mücadele içinde olduğu gibi, MİT işkencehanelerinde, mahkemelerde ve hapishanelerde de veriliyor. Devrimcilerin görevi, mücadelenin her cephesinde, her mevzide ve her an, herkesi devrimci tutuma sevketmek olmalıdır. Devrimci tutum alma «hakkını,» yalnız örnek devrimcilere ve bazılarının anlayışına göre «kahramanlara» tanırsak, geri kalanlar

ya da «kahraman» olmayanlar ne yapacaktır. Onlara faşizme teslim olma yolu mu gösterilmelidir?

Proletarya hareketi, mücadele yıllarında saflarını çelikleştirir ve dayanıksız unsurlardan ve geçici yol arkadaşlarından arınır. Ancak bunu yaparken, en ağır hata işleyenlere dahi polis terörünün yıkıntısı altında kalma yolu değil, faşizme karşı mücadele yolu gösterilmelidir. Ayrıca unutmamak gerekir ki, görevini yerine getiren bir devrimci zamanla burjuva bir karakter kazanabileceği gibi, ağır hatalar işleyen bir kişi, mücadele yolunda ısrar ederse hatalarını yenebilir ve halka hizmet edebilir. Bu yolda ilerliyenlerin olması, proleter devrimcilerine sevinç verir. Çünkü devrimciler, meseleye bireyci bir açıdan değil, halkın menfaatleri açısından bakarlar.

Birey olarak hataların altında ezilenlerle olduğu kadar, kişisel olarak «iyi» bir imtihan vermenin gururu içinde olanlarla da mücadele edilmelidir. Çünkü bu tutumların her ikisi de, dünyaya yalnız kendi meseleleri açısından bakan burjuva karakterinin ürünüdür. Arkadaşlarının işledikleri hatalara, kendi hataları kadar üzülmeyen devrimciler, henüz yeterince sağlam devrimciler değildir. Halka karşı samimi ve dürüst bir tutum içinde olmamak, kendi hatalarını örtbas etmek için hataları başkasının sırtına yıkma çabaları ise en berbat burjuva tutumudur. Böylelerinin iflâh olmaları çok güçtür.

FAŞİZME KARŞI KARARLI MÜCADELE HAPİSTEN KURTULMANIN DA YOLUDUR

Mahkemede devrimci tutum almaktan kaçanlar, çeşitli bahane ve gerekçelerin arkasına sığınmışlardır. Bunlardan biri de, «dışarda devrimci mücadeleye devam etmek için bir an önce hapisten çıkmak» gerekçesidir. Bu düşünceleri ileri sürenler, mücadelenin her safhasında kendilerini sakınmayı ve başlarını «beladan korumayı» bir davranış ilkesi haline getirmişlerdir. Bu tutumlarını «devrimci» bir kisve altına gizlemektedirler. Bu gibilerinin dışarı çıktıktan sonra mücadeleye gerçek bir devrimci olarak devam ettikleri pek görülmemiştir.

Hiç şüphe yoktur ki, herkes gibi devrimciler de dört duvar arasında yatmaktan hoşlanmazlar. Hapisten kurtulmak ve hüküm giymemek için mücadele etmek devrimcinin görevidir. Fakat bu da, devrimci ve demokratik bir mücadele meselesidir. Devrimciler, inançlarını kararlılıkla savunmak yanında, devrimci fikirlerden taviz vermeksizin mevcut hukuk açısından da kendilerini savunmalı ve açılan davanın haksızlığını bütün kanıtlarıyla ortaya koymalıdırlar. Faşizme karşı kararlı mücadele, aynı zamanda hapisten kurtulmanın da devrimci yoludur. Çünkü zindan kapılarının açılması, devrimciler için hemen her zaman halkın demokratik mücadelesinin eseri olmuştur. Devrimciler, mahkemelerdeki ve hapishanelerdeki tutumlarıyla ellerinden geldiği kadar bu mücadeleye katkıda bulunmalıdırlar.

Bazıları devrimcilerin mahkemelerde ve hapishanelerde verdiği mücadeleyi karalamak için utanmadan şu sözleri dahi söylediler: «Bunlar, hapis yatmak ve fazla ceza almak için bu şekilde davranıyorlar». En iyisi bu gibi sözleri söyleyenleri iki - üç ay askeri cezaevlerine atmak ve onlara devrimcilerin karşılaştıkları muameleleri seyrettirmektir. O zaman bu lafları söylemekten belki vazgeçerlerdi.

Mahkemede devrimci tutum almak, hiç bir zaman keskin lâflar etmek değildir. Kabadayıca tavırlar, bağırıp çağırmak ve sövüp saymak da, proleteryanın ciddiyet ve vakarıyla bağdaşmaz.

DEVRİMİN CAN ALICI MESELELERİNİ KARARLI OLARAK SAVUNMALIYIZ

Devrimci, mahkemedeki tutumunu somut şartlara göre tespit etmelidir. Bu tutum, tabiatıyla devrimin ve halkın yararı her şeyin üstünde görülerek tayin edilecektir.

Mahkemelerde, özellikle devrimin can alıcı meseleleri üzerinde durmak ve bu noktalarda devrimci ilkeleri savunmak önemlidir. Çünkü ideolojik alanda sınıf mücadelesi, özellikle bu noktalarda verilmektedir. Hakim sınıflar, halkın mücadelesini daima şiddetle bastırmışlardır. Onlar, halka devrim dışında bir kurtuluş yolu bırakmamışlardır. Lenin, mahkemede tutum konusunda yazdığı mektupta bu fikrin savunmaya temel alınmasını ısrarla belirtmiştir. Hatta Lenin, Avukatın bu temel ilkeye aykırı bir tutum takınması halinde ne yapılması gerektiği üzerinde de durmuştur. Avukat, sosyal demokrat öğretilerden ve sosyal demokrat hareketten «barışçı» bir şey olarak söz ederse, Lenin sanık durumunda olan Sosyal Demokratın (Marksistin) şöyle davranmasını istiyor:

«Avukatı orada teşhir etmek, avukatın bir alçak olduğunu ilân etmek ve onu orada hemen azletmek gerekir.» (Y. Stasova ve Moskova'da Hapiste Olan Diğer Yoldaşlara Mektup, 19 Ocak 1905.

Görüldüğü gibi Lenin, bırakalım sanığın parlâmenter ve barışçı yolu savunmasını, avukatın bile böyle bir tutum almasına izin verilmemesi gerektiğini belirtmektedir. Bir proleter devrimcisi, mahkemeyi kazasız belâsız atlatmak düşüncesiyle halka ve devrime zararlı fikirleri savunamaz Dimitrov'un belirttiği gibi,

«Poliste, sorgu hakimi önünde her türlü aldatma yapılabilir. Fakat siyasi bir davada hiç bir manevra olamaz. Tam tersine yargılama sadece bir siyasi mücadeledir.»

Hakim sınıfların devletinin ve silâhlı güçlerinin rolü, proleter enternasyonalizmi, gerici savaşa karşı çıkmak ve milletlerin kaderlerini tayin hakkını savunmak, devrimi savunmanın gereğidir.

Bu can alıcı noktalarda burjuva sınıf tutumu aldıktan veya yan çizdikten sonra, bir araba lâf söylemenin hiçbir devrimci değeri yoktur. Çünkü faşizm, devrimcileri bu noktalarda teslim olmaya zorlamaktadır. Devrimciler ise, bu noktalarda ısrarla durmalıdırlar.

MAHKEMELER VE HAPİSHANELERDE «TARAFSIZ» KALMAK MÜMKÜN MÜ?

Mahkemeler ve hapishanelerdeki sınıf mücadelesi, halkın ve faşizmin saflarını kesin bir şekilde ayırır. Mücadelenin belli aşamalarında, dışarda «tarafsız» bir görünüşe bürünmek nisbeten kolaydır. Fakat hapisanelerde ve devrimcilerin yargılandığı mahkemelerde, «tarafsız» kalmak veya öyle görünmek çok zordur. Mücadele ve faşist baskılar, herkesi açık olarak sınıf belli etmeye zorlar.

Hapishanede devrimciler dövülürken, ya bütün devrimci tutuklular gibi, demir kapıları yumruklar ve «kahrolsun faşistler» diye büyük çoğunlukla beraber hapishanenin duvarlarını inletirsin, veya hapishane idaresinin mutemet adamlarıyla beraber bir kenara çekilirsin.

Devrimci mahkûmlar, herhangi bir zulmü protesto için açlık grevi yaptıkları zaman, ya onlara katılır ve yeni baskıları göğüslersin, veya ispiyoncularla beraber karavana kazanı taşırsın.

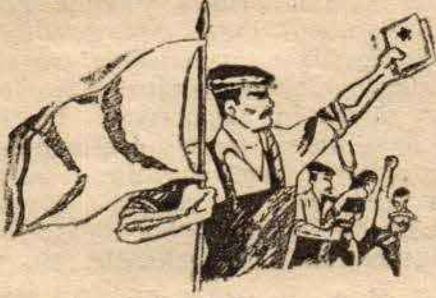
Hapishanenin inzibat takımı, herhangi bir koğuşa toplu saldırıya giriştiği zaman, ya diğer devrimcilerle beraber masaların ve sıraların ayaklarını kırarak saldırıyı göğüsler ve savunmaya katılırsın, veya ranzanın üstüne çıkar saldırıyı seyredersin.

Mahkemelerde de durum farklı değildir:

Bütün halkın faşist zulüm altında acı çektiği, devrimcilerin kurşunlandığı ve idam edildiği şartlarda, ya kişisel kaygıları bir kenara atarak mahkemelerde faşizme boyun eğmez ve susmazsın, veya kendini faşistlere affettirmek için nedamet ve pişmanlık nutukları atarsın, ya da susarak kişisel kurtuluş yolları ararsın.

Devrimciler, hakimlerin kanunsuzluğunu, faşist baskıları ve MİT ajanlarının saldırılarını protesto ettikleri ve Enternasyonal marşını söyledikleri zaman, ya onlardan biri olarak yeni ceza tehditlerine boyun eğmezsin, veya hakimlerin gözüne girme fırsatını değerlendirerek, kalkar bu protestoya katılmayanların listesine üç beş döneğin arkasından kendi ismini de yazdırırsın.

Mahkeme salonunda subaylar herkesin gözü önünde arkadaşını yumruklamaya kalktıkları zaman, ya

arkadaşlarının hemen hepsiyle beraber, saldırganın üzerine yürür ve terörü hep birlikte göğüslersin, ya da hakimlerin göreceği bir şekilde bir kenara çekilirsin.

MAHKEME VE HAPİSHANEDE FAŞİZME KARŞI EN GENİŞ CEPHE KURULMALIDIR

İşte hapisane ve mahkemelerde saflar bu şekilde kesin ayrılmaktadır. Bu şartlarda faşizme boyun eğmeyecek ve mücadeleye devam edeceksen, yapacağın tek şey, herkesi halkın safına çağırmak ve kazanmaktır. Veya kibirli bir tutumla bir çok kimsenin devrim davasını savunmaya lâyık olmadığına karar verir ve faşizme teslim olursun.

Hapishaneler mahkemeler, faşizme karşı en geniş cephenin kurulması gereken mücadele alanlarıdır. Orada mesele, arkadaşlarını polis terörünün yıkıntısı altında bırakmak ve faşizme teslim olmaya terketmek değildir. Orada devrimci görev, «silkinin ve kalkın» borusunu çalarak, herkesin faşizme karşı saf tutmasını sağlamaktır. Bu görev yerine getirildiği zaman, büyük çoğunluk, vahim hatalar işleyenlerin bir çoğu da dahil olmak üzere, halkın safında yer alacak ve hapishane terörüne göğüs gerecektir. Bu görevin yerine getirilmediği davalar ise, halkımız için acı olmuştur. Böyle davalarda devrim düşmanı nutukları, devrimciler başlarını önlerine eğerek üzüntü içinde dinlemişlerdir.

DEVRİMCİLER SESLERİNİ TAŞ DUVARLARI AŞARAK EMEKÇİ YIĞINLARA ULAŞTIRABİLİRLER

Faşistler, yargılamayı her zaman halktan gizlemeye çalışmaktadırlar. Fakat bu durum, faşizme teslimiyetin kılıfı olamaz. Mücadele edenler, eğer azmederlerse askeri kışlaların dikenli tellerini veya hapishanenin taş duvarlarını aşarak, seslerini emekçi halka ulaştırabilirler. Bu da bir mücadele meselesi ve şartlara boyun eğmemek meselesidir. Bir devrimci unutulmamalıdır ki, faşist zulüm altındaki halk yığınları faşizme boyun eğmemenizi ve inançlarınızı savunmanızı istemekte ve sizlerden devrimci haberler beklemektedir. Emekçi halkın duyguları ve arzusu her zaman budur ve bu olmuştur. Elâzığ'ın Karabork köylülerinin yazdıkları şu satırlar, emekçi halkın bu duygu ve arzusunu çok güzel dile getirmektedir:

> **«Bizler, aşağıda imzaları bulunan Karabörk köylüleri olarak, bizim gözbebeğimiz olan namuslu ve yiğit evlâtlarımızı bağrımıza basıyoruz. Bu maddeler (141 - 142) yıllardır zorba ve hain ağaların bize zulmetmesine, bizi sömürmesine yaramıştır. Bu kanun, bu ağaların kanunudur. Biz hiç bir zaman ağalardan af dilemedik. Bizim demir yürekli evlâtlarımız da kimseden af dilemiyecektir.»**
>
> **(Barış Gazetesi, 28 Haziran 1974)**

Bu satırlar, aynı zamanda duruşmalar ne kadar gizli tutulsa da, devrimcilerin seslerini emekçi halka, en uzak köylere dahi ulaştırabildiklerini de göstermektedir.

Devrimciler, hapisaneye düştükleri ve yargılandıkları zaman, emekliye ayrılmazlar. Sınıf mücadelesi, her yerde ve her alanda sürdürülmelidir. Ve bu mücadele, bir kaç «kahraman»ın gösterisi şeklinde olmamalıdır. Mücadeleye herkes katılmalıdır. Her şey gibi, hapishane ve mahkemelerde devrimci tutum konusunda da tayin edici olan, devrimci ideoloji olmakta-

Emekçilerin Devrimci Kamboçyasına Bin Selâm!

(Baştarafı 3. Sayfada)

nıyla kazandığı zaferin meyvalarını kapmaktan başka bir şey değildir. Emperyalistlerin ve sosyal - emperyalistlerin bu tür plânları iflâs etmeye mahkûmdur.

• Ya Savaş Devrime Yol Açar Ya Devrim Savaşı Önler

Kamboçya halkının bu zaferi, dünya barışı için de büyük bir zaferdir. Dünya halkları barışa, emperyalistlerin pazarlıklarıyla değil, devrimler yaparak ulaşacaklardır. Emperyalistler ve sosyal - emperyalistler, dünya halklarına uslu durmalarını öğütlüyorlar ve bunun için barış vaazları veriyorlar. Bu suretle onlar halkları köleliğe boyun eğmeye zorluyorlar. Oysa bugün dünyadaki her türlü kargaşalığı yaratanlar onlardır. Emperyalist tahakkümlerini genişletmek için, saldırı ve tehdide başvuranlar onlardır. İki süper devlet arasındaki rekabet dünyanın her yerini bir barut fıçısı haline getirmiştir. Savaş tehlikesini önlemenin ve savaşın sebebini ortadan kaldırmanın tek yolu devrimdir. Kamboçya halkının devrimi de, savaşa son veriyor ve Kamboçya halkını barışa kavuşturuyor. Kamboçya halkının zaferi, aynı zamanda Hindiçini bölgesi ve dünya barışı için de büyük bir zaferdir.

• Mareşallerin Sonu

Kamboçya halkının zaferi, bütün dünya halklarının kurtuluş ve devrim mücadeleleri için büyük bir destek ve ilham kaynağı olacaktır. Bu zafer, Vietnam ve diğer Hindiçini halklarının kurtuluş mücadelelerine büyük bir destektir. Maraşal Lon Nol'ler yalnız Kamboçya'da bulunmuyor. Güney Vietnam kukla devlet başkanı Van Tiyö'nün Amerika'lı efendilerinin yanına kaçacağı gün de uzak değil. Diğer Güney Asya ülkelerinin de böyle omuzu yaldızlı, fakat şerefsiz Amerikan köpeği mareşalleri, generalleri veya kukla devlet başkanları var. Bu mareşallerden biri, ağır yaralı ve zavallı bir tanesi, bir kaç gün önce öldü. Fakat Çan Kay Şek'in mirasçıları Çin toprağının ayrılmaz bir parçası olan Tayvan'da ABD kuklaları olarak hüküm sürüyorlar. Güney Kore'dekiler ise, her türlü zulme başvurarak Kore'nin birleşmesini ve Güney Kore halkının kurtuluşunu önlemeye çalışıyorlar. Laos Tayland, Filipinler, Endonezya, aMlezya, Birmaya'daki Lon Noller de büyük bir korkuya kapılmış ABD'nin verdiği sözü tutmadığından yakınıyor ve başlarına bir çare arıyorlar. Hiç şüphesiz, onların da Maraşal Lon Nol gibi emekliye ayrılıp Amerika'ya kaçacakları günler gelecektir. Bu ülkelerin hepsinde halklar, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung düşüncesiyle silahlanmış proletarya partileri önderliğinde silahlı mücadele veriyorlar. Revizyonistlerin «uluslararası provokasyon çizgisi» diyerek alçakça karaladıkları proleter devrimci partiler halkların kurtuluşuna rehberlik ediyor.

• Bizim «Mareşallerimiz»

Bizim Türkiye'nin Mareşal Lon Nolleri yok mu? Onlar da var. Bizimkiler mareşal rütbesini özellikle 12 Marttan bu yana emekçi halka uyguladıkları zulümle kazandılar. NATO'cu mareşallerimiz yanında en kendini bilmez mareşal Hitler taklitçisi bir albay eskisi! Sivil mareşallerimiz arasında da özellikle Demirel Feyzioğlu ve orta çağ kalıntısı maresal Erbakan göze çarpıyor.

Kambeçya halkının kurtulus zaferi, halkımıza da büyük cesaret ve güç veriyor. Kamboçya Türkiye'den çok uzakta bir ülke. Fakat onların zaferi, bizim halkımızın da zaferidir. Onların kurtuluş bayramına bütün yüreğimizle katılıyoruz. Kamboçya halkı ortak düşmanımız olan Amerikan emperyalizmine indirdiği ağır darbe ile halkımızın mücadelesine de büyük destek olmuştur. Bizim halkımız da bir Asya halkıdır ve geleceğin özgür Asya'sındaki, halkların devrimci dünyasındaki yerini şerefle alacaktır. Halkımız, bağımsızlığına ve hürriyetine ne kadar düşkün olduğunu bu uğurda hiç bir fedakârlıktan çekinmediğini tarihe ispat etmiştir.

• Ezilen Asya'nın Türkiye'sinden «Özgür Asya»nın Kamboçya'sını Selâmlıyoruz

Emekçilerin ezilen dünyası, halkların devrimci dünyasını yaratmak için ayağa kalkıyor. Sömürgecilik, emperyalizm, tahakküm ve faşizm üzerine kurulmuş olan eski dünya temellerinden sarsılıyor. Eski dünyanın çürüyen koca ağaçları yıkılırken halkların yeni devrimci dünyasında genç fidanlar filizleniyor, renk renk çiçekler açıyor. Bugün Kamboçya, yarın Güney Vietnam öbür gün yeni bir tanesi. Devrimci fikirlerle silahlanan halklar kendilerine yeni bir dünya kuruyorlar.

Ezilen bir Asya ülkesinden. Özgür Asya'nın Kamboçya'sını selamlıyoruz. Kurtulan Kamboçya'ya, emekçilerin devrimci Kamboçya'sına bin selam!

LENİN VE KÖYLÜ MESELESİ - II

Devrimci Köylü Komiteleri

21 Nisan'da 105. doğum yıldönümünü kutladığımız Lenin, köylülerle...

Geçen sayımızda ilk bölümünü yayınladığımız bu incelemenin ikinci ve son bölümünü sunuyoruz.

«Köy Yoksullarına» broşürünün ortaya koyduğu en önemli meselelerden biri de, köylü komitelerinin kurulmasıdır. Lenin, toprak devrimini bürokrasinin değil, bizzat köylülerin meydana getirdiği köylü komitelerinin uygulayabileceğini kanıtlamaktadır. Her türlü serflik bağını ortadan kaldıran bir programı ancak köylü komiteleri uygulayabilir

Bu komiteler «Köylülerin kendilerine güvenmeleri ve kendi kaderlerini, kendi ellerine almalarını sağlamaya doğru ilk adım olacaktır» (s. 78.)

«Bu köylü komitelerinin, sadece angaryayı ortadan kaldırma, sadece serflik kalıntılarını ortadan kaldırma tedbirlerini inceleme ve uygulamaya değil, fakat aynı zamanda parçalanmış topraklara el koyarak, bunları köylülere geri vermeye de hakkı olmalıdır.» (s. 76)

Görüldüğü gibi Lenin, köylünün toprağa ve hürriyete kavuşmasını, yukardan çıkarılan bir kararname ve bürokrasinin tepeden bir uygulaması meselesi olarak görmüyordu. Köylünün toprağa ve hürriyete kavuşması, bizzat köylülerin aşağıdan gerçekleştirecekleri köklü bir toplumsal değişiklik meselesiydi. Köylü komiteleri, işte bu devrimi uygulayacak olan iktidar organlarıydı.

KÖYLÜLERİN MÜCADELE VE İKTİDAR ORGANLARI

Köylü komitelerinin ne kadar hayati bir mesele olduğunu bugün daha iyi anlıyoruz. Çeşitli geri tarım ülkelerinde köylü yığınlarını aldatmak için yapılan sözde toprak reformları, halklara çok şey öğretmiştir. Bu «reformlar», orta çağ kalıntısı yapıyı tasfiye etmemekte, toprak ağaları ve tefecilerin köylük bölgeler deki hakimiyetine son vermemektedir. Çünkü bu «reformlar», köylülerin devrim ci atılımına dayanmamakta, tam tersine bu atılımı bastırmayı amaçlamaktadır. Çünkü bu «reformları», toprak ve hürriyete ihtiyacı olan köylüler kendileri değil uygulamamaktadır. Emperyalist işbirlikçisi para babaları ve toprak ağalarının iktidarda olduğu devletin bürokrasisi tarafından uygulanan «reformların» toprak meselesini çözmediği bir çok tecrübeyle ispatlanmıştır. Birçok Latin Amerika ve Asya ülkesi bu tecrübeyi yaşadı. İran ve Türkiye'de yaşamaktadır. Lenin şöyle diyor:

«Köylüler, kendi hayat şartlarının iyileştirilmesi amacıyla, köylü komitelerinin kurulmasını talep etmelidirler. Toprak ağalarına, kır nezaretçilerine ve köylülere hükmeden bütün memurlara dur demenin zamanı gelmiştir (...) Köylüler kendi sorunlarını kendilerinin halletmesi özgürlüğünü, yani kanunları kendilerinin düşünmesi, önermesi ve gerçekleştirmesi özgürlüğünü talep etmektedirler. (...) Eğer köylüler kendilerini kurtaramazlarsa, eğer köylüler birleşmez ve kendi kaderlerini kendi ellerine almazlarsa, onları kan emici memurların elinden hiç kimse kurtaramıyacaktır.» (s. 69,70)

Lenin köylü komiteleri hakkındaki düşüncelerini daha sonraki yıllarda geliştirdi ve berraklaştırdı. Lenin, 1905 Martında yazdığı «Proletarya ve Köylüler» başlıklı yazıda şöyle diyordu:

«RSDİP, köylü arasındaki ajitasyon çalışmasının pratik sloganı ve hareketi en yüksek bilinç seviyesine ulaştırmanın bir vasıtası olarak, bütün demokratik dönüşümleri toptan destekliyecek ve bunları bütün ayrıntılarıyla uygulayacak olan devrimci köylü komitelerinin derhal kurulmasını önerir. (Eserler, Cilt: 8, s. 209)

Nisan 1905'te toplanan RSDİP Üçüncü Kongresi, Köylü Hareketinin Desteklenmesine ilişkin bir karar aldı. Lenin bu Karar hakkındaki raporunda, köylü komitelerinin «toprak mülkiyeti düzenindeki değişiklikleri gerçekleştirmek üzere kurulduğunu» belirtiyordu. Aynı Raporda Lenin, köylü komitelerinin önemini şu sözlerle açıklıyordu:

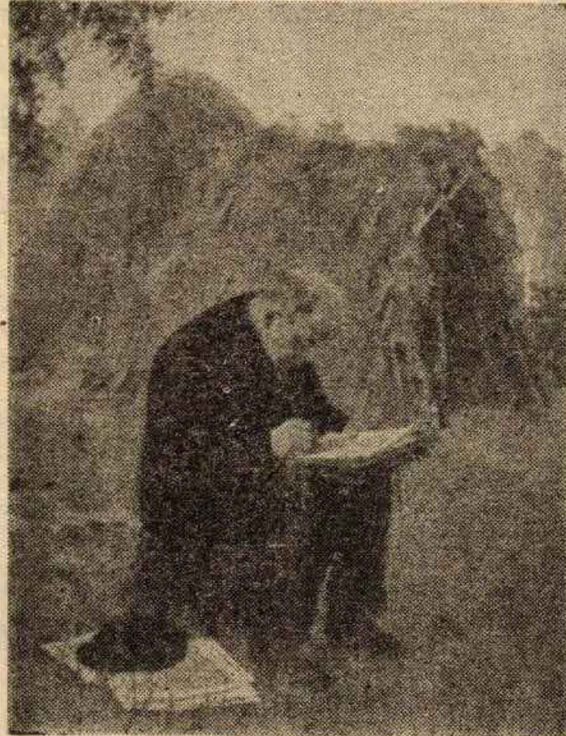
«Bu komitelerin uygulayacağı devrimci hukuk olmadan, köylüler kazandıklarını hiç bir zaman koruyamazlar.» (Köylü Hareketinin Desteklenmesine İlişkin Karar Üzerine Rapor, Eserler, cilt: 8)

Gene Lenin, «İki Taktik» te «Büyük toprak mülklerine el konması dahil, bütün demokratik değişiklikleri devrimci bir yoldan başarmak için derhal devrimci köylü komiteleri örgütlendirilmesi» üzerinde durmaktadır.

Köylü komitelerinin kurulması, 1905 devrimi şartlarında uygulama alanı buldu. SBKP Tarihi'nde belirtildiği üzere,

«Sosyal — Demokratlar, köylerde toplantılar düzenlediler, köylüleri örgütlediler ve köylü komiteleri kurdular.» (s. 83)

1905 devrimine yol açan işçi ve köylü mücadelelerinin yükselişi, halk ayaklanmasının organlarını da yaratıyordu. Demokrasinin gerçekleşmesi için devrim yolunun tutulması, «çarlığı felce uğratan ve kitlelerin aktifliğini ve yaratıcı inisyatiflerini serbest bırakan yeni bir taktik yöntemdi. Bu taktik, kentlerde devrimci grev komitelerini, kırda da devrimci köylü komitelerini doğurdu ki, bunların ilki sonraları İşçi Delegeleri Sovyetlerine, ikincisi ise Köylü Delegeleri Sovyetlerine dönüştü. (SBKP Tarihi, s. 95)

Lenin, 1917 Şubat ve Ekim devrimleri arasında Finlandiya'da saklandığı köy evinin önünde.

Lenin, köylü komitelerinin bu niteliğini 1905 Nisanında şu sözlerle belirtiyordu:

«Köylü komiteleri, bugünkü şartlara el duğu kadar, mesela organları durumunda olacakları bir geçici devrim hükümeti şartlarına da uygun olan esnek kuruluşlardır.» (Köylü Hareketinin Desteklenmesine İlişkin Karar Üzerine Rapor, Eserler, cilt: 8)

KÖYLÜ KOMİTELERİNDE TARIM İŞÇİLERİNİN VE YOKSUL KÖYLÜLERİN HÂKİMİYETİ

Görüldüğü gibi, toprak devrimini yürütecek ve uygulayacak olan köylü komiteleri, aynı zamanda halk ayaklanmasının ve halk iktidarının organlarıdır. Köylük bölgelerde proletarya partisinin devrimci çalışmasıyla kurulan köylü komiteleri, köylü mücadelesini örgütlemekte, devrimin başarıya ulaşmasından sonra bir iktidar organı haline gelmektedir. Başlangıçta daha çok devrimci köylülerin özellikle tarım işçileri ve yoksul köylülerin meydana getirdiği köylü komiteleri devrimin başarısıyla birlikte bütün köylü kitlesi temeline oturmaktadır. Lenin köylü komitelerinin, «tarım işçileri, yoksul, orta ve zengin köylülerin her bölgede seçimle gelen delegelerinden» oluşacağını belirtmektedir. (S. 77)

Şunu da eklemeliyiz ki, devrime önderlik eden proletarya, köylü komitelerine tarım işçileri ve yoksul köylülerin hakim olmalarını sağlıyacak tedbirleri almalıdır. Bu tedbirler, köylü kitlesinin çoğunluğunu meydana getiren mülksüz ve yoksul kesimin hakimiyetini sağlamakla, köylük alanlarda devrimin ilerlemesini de güvence altına almış olacaktır.

Köylü komiteleri, Çin devriminde «köylü birlikleri» adıyla ortaya çıktı. Bu yazıda köylü birlikleri üzerinde durmayacağız. Ancak okuyucular Mao Zedung un «Hunan'daki Köylü Hareketi Soruşturması Üzerine Rapor» başlıklı yazısını okumalıdırlar. (bak Seçme eserler 1 cilt)

Köylü komitelerinin önemini, revizyonistler yanında maceracılar da inkar ediyorlar. Onlar, askeri örgüt dışındaki kitle örgütlerini gereksiz görmektedirler. «Mao Zedung düşüncesi» sözünü, tıpkı Lin Biao gibi dillerinden düşürmeyip, aslında troçkizmi ve tasfiyeciliği savunanlar, yazdıkları yazılarda köylü komitelerine ile alay etmektedirler. Çünkü bunlar, köylülüğün lafını en çok ettikleri halde, gerçekte köylülüğü ve itifakları reddeden troçkis görüşlerin bayrakarlığını yapıyorlardı. Bunlar, halk savaşını geniş işçi ve köylü yığınlarına dayanarak yürütülen ve topra kdevrimini uygulayana bir mücadele olarak görmüyorlardı. Bütün görüşleriyle, seçkin bir grubun işçi ve köylü kitlelerinden kopuk macerasını öneriyorlardı. Onların devrimci köylü komitelerini reddetmeleri, her türlü kitle örgütü ve kitle mücadelesini «revizyonizm» olarak damgalamalarının bir sonucuydu. Bu suretle halk iktidarının köylük bölgelerdeki organlarını da reddetmekteydiler. Zaten onlara göre, «silahsız olan, halktan sayılamazdı.» Bütün bu fikirler, onları silahlı bir seçkin grubun halk üzerindeki tahakkümünü savunan sosyal faşist fikirlere götürmekteydi.

KÖY YOKSULLARI ANCAK İŞÇİ SINIFIYLA BİRLEŞEREK KURTULUŞA KAVUŞABİLİRLER

Lenin, köylü komiteleri dışında köy yoksullarının, zengin köylülerden ayrı olarak, kendi bağımsız birliklerini kurmalarına da değinmektedir. (s. 66). Devletin köylüye zorla kabul ettirdiği «köy komünü» ne karşı çıkan Lenin, şöyle demektedir:

«Bize gerekli olan gönüllü bir birliktir. Şehir işçileriyle birleşmenin gereğini anlamış olanların birliğidir. (...) Bize, başka türlü birlik, sadece başkasının emeğiyle geçinenlerle savaşacak, işçilerin ve yoksul köylülerin oluşturduğu gönüllü bir birlik gereklidir.» (s. 29)

Bu birlikler, köy burjuvazisine karşı mücadelesinde tarım işçileri ve köy yoksullarının menfaatlerini savunacaktır.

Bolşeviklerin Aralık 1905'teki Tammerfors Konferansında kabul edilen «Toprak Meselesi Üzerine Karar» larında, bu nokta şu şekilde çözüme bağlanmaktadır:

> **«Konferans, tarım proletaryasını bağımsız bir şekilde örgütlemeyi, kendi çıkarları ile köy burjuvazisinin çıkarları arasındaki kesin zıtlık konusunda köy proletaryasını aydınlatmayı, toplumun sınıflara bölünmesine ve insanın insan tarafından sömürülmesinin bütün şekillerine son verebilecek tek şey olan sosyalizm nihai amacını ona göstermeyi, temel ve sürekli görevi kabul eder.» (Lenin, Eserler, cilt: 10, s. 70)**

Demokratik devrimin temel sloganı, «köylülüğün bütünü ile çarlığa ve toprak ağalarına karşı burjuvaziyi tarafsızlaştırarak demokratik devrimin zaferi için» idi. (Stalin) Bununla beraber köy proletaryasını bağımsız olarak örgütlemek ve onu azami programı olan sosyalizme kazanmak, en baştan ele alınması gereken temel bir görevdi.

1917 Şubat devriminden sonra Lenin, Nisan tezlerinde köylü sovyetleri yanında, tarım işçileri ve yoksul köylülerin ayrıca sovyetleri olması gerektiğini belirtiyordu. Tarım işçileri ve yoksul köylüler, hiç olmazsa Köylü Sovyetleri içinde ayrıca bir örgütlenmeye gitmeliydiler (Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi, Sol yayınları, s. 53, 54 ve s. 95)

Lenin'in bu görüşüne uygun olarak 1917 Ekim devriminden sonra 11 Haziran 1918'de Yoksul Köylü Komiteleri kuruldu. Bu Komiteler, Köylü Sovyetlerinden ayrıydı ve «proletarya diktatörlüğünün köylerdeki kaleleri» görevini yapıyordu. Yoksul Köylü Komiteleri, kendilerinden beklenen görevi yerine getirdikten sonra 1918 yılı sonunda Köylü Sovyetleriyle birleştirildi ve böylece varlıkları son buldu (SBKP Tarihi, s. 264.)

Kendisi ile birlikte bütün ezilenlerin kurtuluşuna önderlik eden sınıf, proletaryadır. Lenin, köy yoksullarına yazdığı broşürde döne döne bu fikri işlemektedir:

> **«Fakat işçiler yılmıyorlar. Kavgayı sürdürüyorlar. Ne baskı, ne hapis, ne sürgün, ne kürek cezası ve ne de ölüm, bizi korkutamaz diyorlar. Bizim davamız haklı bir davadır. Biz, bütün çalışanların özgürlüğü ve mutluluğu için savaşıyoruz. Biz, yüz milyonlarca insanı zorbalıktan, baskıdan ve yoksulluktan kurtarmak için savaşıyoruz diyorlar.» (s. 11)**
>
> **«Şehir işçileri ile ittifak kurmadan, kır yoksulları kendilerini her türlü bağımlılıktan, yokluktan ve yoksulluktan asla kurtaramazlar; şehir işçilerinden başka kır yoksullarına yardım edecek hiç kimse yoktur ve onlar kendilerinden başka kimseye güvenemezler.» (s. 68)**

Lenin, «hiç kimse» sözünün altını özellikle çizmekteydi. Çünkü o zaman Rusya'nın liberal burjuvazisi, bugün Türkiye'deki CHP'nin rolünü oynamakta idi.

Liberal burjuvazinin amacı, köylü yığınlarını kendi peşine takarak, onları sonuç olarak çarlıkla uzlaşma reform yoluna sürüklemekti. Bu sebeple bütün mesele, köylü yığınlarına kimin önderlik edeceği noktasında düğümleniyordu. Proletarya önderliği, köylülüğü devrimin zaferine götürecekti. Liberal burjuvazinin önderliği ise, köylünün devrimci atılımının söndürülmesine hizmet ediyordu. Bu sebeple liberal burjuvazi tecrit edilmeli ve onun köylülüğü hakimiyeti altına almasına imkân verilmemeliydi.

Lenin, köylü ayaklanmalarını tahlil ederek, bunların başarısız kalmalarının sebeplerini de açıklıyordu. Başarısızlık köylülerin şehir proletaryası ile birleşmemiş olmasından ileri geliyordu:

> **«Köylü ayaklanması ezildi, çünkü kır proleterleri henüz şehir proleterleri ile ittifak kurmamışlardır.» (s. 88)**

REVİZYONİSTLER VE TROÇKİSTLER KÖYLÜ MESELESİNDEKİ TUTUMLARIYLE BURJUVA SINIF KARAKTERLERİNİ ORTAYA KOYUYORLAR

«Kır Yoksullarına» broşürü, köylülüğe karşı proletaryanın tutumu ile burjuvazinin tutumu arasındaki zıtlığı ortaya koymaktadır. Proletaryanın tutumu şudur: Köylülüğü orta çağ kalıntısı her türlü baskı ve bağımlılıktan kurtarmak; geniş köylü yığınlarının mücadele gücünü harekete geçirmek ve onları devrim yolunda seferber etmek, böylece devrim

mücadelesinde en sağlam müttefiki kazanmak, devrimin ilerletilmesinde de emekçi köylü yığınlarıyla devam ettirilen bu ittifaka dayanmak ve her ileri adımı onlara ikna yoluyla benimsetmek.

Burjuvazi ise, çeşitli aldatmacalar ve reform hayalleriyle köylü mücadelesini bastırmaya çalışmaktadır. Köylülük, iktidar mücadelesinde burjuvazinin çeşitli kesimleri için pasif bir destek, bir oy deposudur. Burjuvazi, köylü meselesinde temel slogan olarak «üretimi arttırmak» amacını benimsemiştir. Üretimi arttırma sloganı, tabii olarak «tarım teknolojisini geliştirmek» sloganıyla daima ikiz kardeş olarak karşımıza çıkıyor.

Revizyonistlerin bakış açıları da, parçası oldukları burjuvazininkiyle aynıdır. Onlar da meseleye, sınıflar üstü bir ekonomi meselesi olarak bakıyorlar. Onların da köylü meselesindeki hareket noktaları, üretimi arttırmak ve tarım teknolojisini ilerletmektir. İlk bakışta Marksist bir cilaya sahip olan bu ekonomist bakış açısı, onları devrim yapmak ve bunun için köylülük gibi sağlam bir müttefik kazanmak meselesinden uzaklaştırmıştır. Bu bakış açıları sebebiyle revizyonistler, köylüye toprak dağıtılmasını «geri bir adım» olarak görmüş ve toprak dağıtımını mümkün olduğu kadar sınırlamaya çalışmışlardır. Onlara göre, toprak dağıtmak küçük köylü üretimini yaygınlaştırdığı için gerici bir tutum olmaktadır. Erim hükümetinin ve bütün faşist iktidarların da bakış açısı budur. Revizyonistler, meseleye köylü yığınlarını devrim için seferber etmek ve proletaryanın iktidarı ele geçirmesi noktasından bakmadıkları için faşistlerle dahi aynı görüşü paylaşabilmektedirler.

Revizyonistlere göre, proletaryanın toprak programı bir aldatmaca olmaktadır. Onlar, burjuvazinin diğer kesimleri gibi köylü yığınlarını aldatılacak bir kitle olarak görüyorlar. Ne var ki, revizyonistler bu tutumlarını «sosyalizm» maskesi altında yürütmektedirler. Tehlikeli olan da budur.

Köylü meselesi, proletarya diktatörlüğü ve devrim meselesinden sonra, tarih boyunca revizyonistlerin burjuva karakterlerini en açık biçimde ortaya koydukları ve yakayı ele verdikleri ikinci önemli mesele olmuştur.

Revizyonistlerin ve Rusya'daki temsilcileri olan Menşeviklerin bu tutumunu, «sol» bir görünüş altında Troçki de paylaşmıştır. Lenin, bu sebeple Troçki'nin «yarı - menşevik» olduğunu belirtmişti. Lenin Troçki'nin orijinal teorisinin iki unsurdan oluştuğunu belirtiyordu. Troçki, Bolşeviklerin devrim çağrısıyla, Menşeviklerin köylülüğün rolünü inkar eden tutumunu uzlaştıran bir teori yaratmıştı. (Lenin, Eserler, cilt: 21, s. 381'den naklen Stalin, Çin'de Devrim ve Komintern'in Görevleri. Eserler - Almanca cilt: 9, s. 245 - 270)

Oysa devrim ve köylülüğün rolü arasında zorunlu bir bağ vardır. Revizyonistlerin köylülüğü inkar etmelerinin sebebi de burda yatmaktadır. Çünkü onların devrim diye bir meseleleri yoktur. Stalin şöyle diyor:

> **İkinci Enternasyonel partilerinin köylü sorununa karşı ilgisiz kalmaları, hatta olumsuz tavır takınmaları, sadece Batıdaki gelişmenin özel şartlarıyla açıklanamaz. Bu, her şeyden önce, o partilerin, proletarya diktatörlüğüne inanmamalarıyla, devrimden korkmalarıyla ve proletaryayı iktidara yöneltmeyi düşünmemeleriyle açıklanabilir. Devrimden korkanlar, proleterleri iktidara götürmek istemeyenler, devrimde proletaryanın müttefikleri sorununa ilgi duymazlar. — Böyleleri için müttefikler edinme sorunu, ilgi çekmeyen ve aktüel olmayan bir sorundur. İkinci Enternasyonal kahramanlarının, köylü sorununa karşı alaycı tavırları, kendi aralarında gerçek Marksizmin olumlu bir belirtisi kabul edilir. Gerçekte, burda Marksizmin zerresi yoktur, çünkü proletarya devriminin arifesinde köylü sorunu kadar önemli bir soruna karşı ilgisizlik, proletarya diktatörlüğünü reddetmenin öteki yüzü, marksizme ihanetin şüphe götürmez bir belirtisidir.» (Leninizmin ilkeleri, Sol Yayınları İkinci baskı, s. 55, 56)**

Köylülüğü göz ardı eden siyaset, daima gericiliğin ve faşizmin başarısına hizmet etmiştir. Bugün de aynı şeye hizmet etmektedir. Bu sebeple Lenin'in köylü meselesindeki tutumunu ortaya koymak, revizyonizme karşı önemli bir mücadele görevi olmaktadır. «Kır Yoksullarına» broşürünü okuyan devrimciler, meseleye tarihi gelişim içinde bakmaya dikkat etmeli ve Lenin'in görüşlerini geliştirdiği daha ileri dönemlerin yazılarıyla karşılaştırmayı ihmal etmemelidirler.

«Kır Yoksullarına» broşürünü, Lenin emekçilerin anlıyacağı çok canlı bir dille yazmış. Bu broşür, büyük devrim ustasının kendi yurdundaki köylü hayatını ne kadar iyi incelediğini ve somut olarak ortaya koyduğunu göstermesi bakımından da, bütün devrimcilere örnek olmalıdır.

DÜZELTME

Geçen hafta yayınladığımız Lenin ve Köylü Meselesi yazımızın I. bölümünde aşağıdaki düzeltmelerin yapılmasını diliyoruz.

Birinci sütunda, Lenin'in resminin altında ikinci satırda başlıyan cümle şöyle olacaktır: «Hali vakti yerinde köylüler arasından zengin köylüler çıkmaktaydı.»

İkinci sütunun, ikinci paragrafında, «varlığını sürdürmekteydi.» diye biten cümleden sonraya aşağıdaki cümleler eklenecektir: «Serfliğin kaldırılmasından sonra köylüler toprak ağalarından en ağır şartlarla toprak kiralamak zorunda kalıyordu. Köylüler para - rant ödemelerinin yanı sıra, toprak ağalarının topraklarının belli bir kısmını hiç bir ücret almaksızın, kendi araç ve atlarıyla işlemeye zorlanıyorlardı. Buna otrabotki ya da barscina (emekçi, — rant, corvêe — angarya) adı veriliyordu. Köylüler, çoğu zaman, toprak ağalarına ürünlerinin yarısını ürün — rant şeklinde vermek zorunda bırakılıyordu. Buna ıspolu (yarıcılık) adı veriliyordu.» (SBKP Tarihi, S. 19, 20). Feodalizmin toplumun ideolojisinde...

Portekiz ve Revizyonistler - 1

Revizyonizmin hâkimiyeti, burjuvazinin ve emperyalizmin hâkimiyetidir

Gerek Sovyet revizyonistleri ve gerekse ülkemizdeki her türden revizyonist, oportünist, darbeci ve parlamentocu burjuva unsur, aylardır Portekiz'deki darbeyi ve Portekiz'deki revizyonist partinin kuyrukçu, reformcu siyasetini göklere çıkarıyorlar. Tıpkı bir zamanlar Şili hakkında yaptıkları gibi.. Portekiz'deki olayların gerçek yüzü nedir? Bu konudaki yayınımıza gelecek sayımızda da devam edeceğiz.

Geçen ay Portekiz'de faşist generallerin giriştikleri bir darbe teşebbüsü daha oldu. Darbe bastırıldıktan sonra, iktidardaki Silahlı Kuvvetler Hareketi'nin daha da güçlendiği görüldü. Revizyonist Portekiz Komünist Partisi ise hükümetteki sandalye sayısını artırdı.

Portekiz hakim sınıfları, tarihlerinde görülmedik bir buhranın içine yuvarlanmış bulunuyorlar. Ülkede elli yıl hüküm süren faşist diktatörlük, Portekiz halkının ve sömürge halklarının mücadelesiyle son yıllarda tecrit oldu. Sınıf mücadelesinin şiddetlenmesi, ordu içinde de kıpırdanmalara yol açtı. Bir grup subay, 25 Nisan 1974'de faşist Kaetano hükümetini devirdi. Darbe hiç şüphesiz, Portekiz halkının demokrasi mücadelesinin bir ürünüydü. Ama darbeyi başından beri kontrol altında bulunduran Portekiz hakim sınıfları reform hayalleri yayarak Portekiz halkını bastırmaya ve mevcut düzeni devam ettirmeye çalışıyor. Onların en önemli meselesi, kitlelerin mücadelesiyle yıpranan gerici diktatörlüklerini onarmaktır. Onlara bu konuda Portekiz revizyonistleri yardımcı olmaktadır.

PKP, Portekiz halkının mücadelesini söndürmeye ve kitleleri burjuvazinin peşine takmaya çalışıyor. Bu işi yaparken, sahtekarca taşıdığı «Komünist Partisi» adını kullanmaktadır.

Revizyonistler, bu ihanetlerinin bedelini bir kaç bakanlık koltuğuna sahip olarak alıyorlar. Portekiz burjuvazisi bir yandan silahlı kuvvetler vasıtasıyla ülkede her konuda son sözü söyleme hakkını elinde tutmakta, diğer yandan PKP'ni kullanarak kitlelerin mücadelesini söndürmeye çalışmaktadır.

Ordunun Portekiz'e demokrasi getirdiği yalandır

PKP Genel Sekreteri Cunhal, halkın talepleri için şunları söylüyor: «İşçiler, Geçici Hükümet'le aralarında anlaşmazlık çıkarmak ve zorluklar yaratmakla meşgul gericilerin ve sözde devrimcilerin dalkavukça aşırı isteklerini dikkate almamalıdırlar.» (PKP, Olağanüstü Kongresi'nde konuşma, İlke, sayı: 15)

Revizyonistlere göre NATO'dan çıkılması ve ABD üslerinin kapatılması istekleri «aşırı»dır. İşçilerin iş, ücret artışı istemeleri, köylülerin toprak talepleri, pahalılığa son talebi bütün bunlar» «aşırı istekler» dir.

Portekiz revizyonistleri programlarında büyük toprak sahipliği düzeninin devam edeceğini açıkça ilan etmektedirler. Onlar, yoksul köylülerin toprak özlemlerini ağızlarına dahi almıyorlar, sadece büyük toprak sahiplerinin vergilendirileceğini söylüyorlar. Revizyonistler bugünkü Portekiz rejiminde, işsizlik ve pahalılığın aynen devam edeceğini şöyle ifade ediyorlar: «Eğer fiyatların yükselmesi durdurulmazsa, ücretlerin periyodik olarak ayarlanması garanti altına alınmalıdır. Eğer işten çıkarmalar devam ederse ve hızla yeni iş alanları yaratılmazsa, işsizlerin korunması garanti altına alınmalıdır.» Onların işsizlik ve pahalılık konusunda önerdikleri bu tedbirler ise, her burjuva partisinin boş vaatlerinden ibarettir.

Portekiz İşçi sınıfı en haklı grevlerinde karşısında Silâhlı Kuvvetlerle beraber revizyonistleri bulunmaktadır. Cunhal, SKH'nin grev yasaklarını sözde sosyalizmi ile cilalayarak işçilere kabul ettirmeye çalışıyor; «Portekiz'in şimdiki politik ortamında, sessiz ve örgütlü bir baskının, demokratik değişiklikleri elde etmede en etkili yol olduğu kabul edilmelidir, üretim ve ulaştırmadaki bozukluklar — ekonomik durumu kötüleştirecek her şey — gericiliğin yararınadır, işçilerin değil... Grev şimdiki ortamda ancak başka uygun mücadele biçimi kalmadığı zaman ve bu grevin sadece gericiliğin işine yarayacak ciddi bir iktisadi ve sosyal buhran getirmeyeceği zaman kullanılmalıdır.»

Hatta revizyonistler, işçilerden burjuvazi için, bir gün bedava çalışmalarını isteyecek kadar ileri gitmişlerdir.

PKP, SKH ile birlikte halkın faşistlerden hesap sormasına engel oluyor ve faşistlerin tekrar bellerini doğrultmalarına yardım ediyor. Onlar, halkın aktif mücadelesini faşistlere «koz vermek» diye niteliyorlar. Aslında kendilerinin pasifist tutumu, faşistlerin güç toplamasına yaramakta ve onları cesaretlendirmektedir.

Geçen ayki darbe teşebbüsünden sonra Portekiz halkı üzerindeki gerici baskılar yoğunlaşmıştır. SKH, ülkedeki sendikaları, burjuvaziye yaptıkları hizmetlerin mükafatı olarak revizyonistlerin yönetimine vermeyi kabul etmiştir. Burjuvazi böylece işçi sınıfının mücadelesini daha kolay bastırabileceği bir mekanizmaya sahip olmakta ve devrimci sendikacılığı boğmaya çalışmaktadır.

Ayrıca 25 Nisan'da yapılacak olan seçimleri boykot edecekleri gerekçesiyle MRPP ve ACO adlı partilerin seçimlere katılmaları yasaklanmıştır. 24 devrimci tutuklanmıştır. MRPP kanun dışı ilan edilmiştir. Halkın bu seçimlere katılıp katılmama hürriyeti dahi yoktur. Tıpkı faşist Yunanistan'da Papadopulos'un bir kaç sene önce yaptığı gibi, SKH, seçimlere katılmayı zorunlu kılmıştır. Avrupa'da çalışan yüzbinlerce Portekizli işçinin ise seçimlere katılmaları kısıtlanmıştır. Böylece seçimler, SKH ile revizyonistlerin arzu ettikleri çerçeve içinde ve silahların gölgesinde yapılmaktadır.

Bu seçimler tamamen bir gösteri ve aldatmacadan ibarettir. Askeri Cunta ülkenin tek yöneticisidir ve seçimlerden sonra da bu durumu silâh zoruyla devam ettireceğini ilan etmiş bulunuyor. Cunta, kendine bu yetkileri veren bir Anayasa'yı bütün partilere zorla dayatmıştır. PKP bu zorbalıkları «demokratik devletin güçlendirilmesi» yaftası altında halka yutturmaya çalışıyor.

Portekiz'de emperyalist hakimiyet devam ediyor

Portekiz, hala ABD emperyalizmine ve NATO'ya bağlı bir ülkedir. Ancak kitlelerin mücadelesi ABD emperyalistlerinin ipliğini pazara çıkarmıştır. ABD emperyalistleri, Portekiz'de güç kaybetmekte ve gerilemektedirler. İş başındaki iktidar, bir yandan Amerikan emperyalizmine bağımlılığı devam ettirirken, Sovyet sosyal — emperyalistleriyle pazarlıklara girişiyor ve işbirliğini artırıyor.

Cunhal'in sözleri Portekiz'in ABD emperyalizmine bağımlı durumunun devam edeceğini açıkça gösteriyor. O, NATO ve üsler konusunda şöyle demektedir. «Şimdiki durumda bu sorun üzerinde dış politikada değişiklik yapılmaması gerektiği kanısındayım.» (Le Monde, 6-7 Ekim 1974). Portekiz'de Avrupa emperyalistleri de etkinliklerini sürdürüyorlar. Hatta Cunhal, Ortak Pazar'la «etkili müzakerelerden» sözetmektedir.

Ülkede yabancı sermaye varlığını ve hakimiyetini korumaktadır. Devletleştirmelerde ABD ve Alman sermayesine özellikle dokunulmamıştır. Portekiz hükümeti yabancı sermayeyle yapılan anlaşmalara kayıtsız şartsız uyacağını defalarca ilan etmiştir. Devletleştirmeler, burjuvazinin bir kesimini güçlendirmeye hizmet etmektedir.

Bütün bunların yanı sıra, revizyonistlerin, sömürgelerin özgürlüklerine kavuştukları iddiası da bir yalandan ibarettir. Son gelen haberler, Portekiz'in Afrika'daki sömürgelerinden Sao Tome adasında Portekiz ordusunun halk kurtuluş hareketini ezmeye çalıştığını bildirmektedir.

Portekiz'de revizyonistlerin etkisinin artması Sovyet Sosyal — emperyalistlerinin nüfuzunun artmasına yol açmıştır. PKP, dış politikada Sovyetlerin dümen suyunda gitmektedir. Onlar ülkenin bütün zenginliklerini sosyal — emperyalistlere peşkeş çekmek niyetindedirler. Daha şimdiden, Sovyet gemilerine bazı Liman kolaylıkları tanınmasını sağlamışlardır. Şimdi Portekiz sularında Sovyet gemileriyle ABD ve NATO filoları cirit atmaktadır.

Son günlerde Avrupa emperyalistleri Almanya vasıtasıyla Sovyetler'e müracaat ederek, Portekiz'in NATO'da kalmasını istediler. Sovyetler Birliği Portekiz'li uşaklarına gerekli uyarıda bulunacağını bildirdi.

Sovyetler, şimdiden Portekiz'in efendisi gibi davranıyor. O, Portekiz üzerindeki nüfuzunu Avrupa emperyalistleriyle arayı bozmadan artırmaya çalışmaktadır.

PKP revizyonistlerinin NATO ve ABD konusundaki tutumlarıyla, kitlelerin mücadelesini söndürme gayretleri büyük patronların pazarlık ve nüfuz siyasetine uygun düşmektedir.

Görülüyor ki, Portekiz'de hüküm süren düzen, revizyonistlerin yutturmaya çalıştıkları gibi bir «halk iktidarı» değil, tam tersine, işsizliğin, pahalılığın grev yasaklarının ve büyük toprak sahipliğinin devam ettiği, emperyalist sömürü ve boyunduruğun hüküm sürdüğü bir düzendir.

PORTEKİZ REVİZYONİSTLERİ: HALKIN TEHLİKELİ DÜŞMANLARI

«5000'den fazla gösterici, 26 Ocağı 27'ye bağlayan gece, gerici 'Sosyal Demokrat Merkez' (CDS) Partisinin milli kongresini Porto şehrinden kovdu. 'Faşizme ölüm' ve 'CDS' ye ölüm, sloganlarıyla, devrimci ve anti - faşist savaşçılar, polis ve ordu birlikleri tarafından korunan kongre binasına birçok kere hücum ettiler.

«Takviye edilen Koruma birliklerini yöneten Silâhlı Kuvvetler Hareketi yönetimi, en sonunda göstericilerin başları üzerinden ateş açılması ve copla hücum edilmesi emrini verdi. Devrimcilerin ve anti - faşistlerin kararlı mücadelesi karşısında, bu terör gene de CDS kongresinin kesilmesini önleyemedi. Portekiz Revizyonist partisinin yöneticisi Cunhal, Porto'daki cesur mücadeleyi bir gün sonra mahkum etti ve bu mücadeleyi, sadece gericiliğe hizmet eden bir 'provokasyon eylemi olarak niteledi.

«Modern revizyonistler, gerçek hürriyet ve bağımsızlık mücadelesinde Portekiz halkının tehlikeli bir düşmanıdır..»

(Almanya KP (ML)'in merkez organı Roter Morgen'in 8.2.1975 tarihli sayısında yayınlanan yazıdan alınmıştır.)

Gelecek Sayıda
Portekiz ve Revizyonistler — II
TSİP NASIL BİR DÜZEN İSTİYOR?